

PAROLE

Jääkäripataljoona 27:n Perinneyhdistyksen jäsenlehti

Maaliskuu 2026 • nro 1 (365) • 95. vsk

JÄÄKÄRISÄÄTIÖ

Sisällys

Pääkirjoitus: Malttia ja rohkeutta epävarmuuden ajassa	3
Kolumni Vesa Valtonen: Jääkärit rintamalla 110 vuotta sitten	4
Jääkärisäätiö luovutti jääkäripenoislipun tasavallan presidentille.....	5
JP 27:n kunniapuheenjohtaja Sami Sihvo: ”Sota-ansioiden lisäksi jääkärit rakensivat Puolustusvoimia”	7
Aarne Sihvo Hyökkäysvaunurykmentin komentajana	11
Finnentag 2026	15
Uudenmaan prikaati on instituutio, joka on 400-vuotisen historiansa aikana kokenut kovia	18
”Maavoimien pienimmästä prikaatista Merivoimien keihäänkärjeksi”	18
Alexander Stubb ja Liepajan Pyhän kolminaisuuden kirkko, Trinitatis.....	21
Jääkäriperinteen vaaliminen voimissaan Pohjanmaalla	22
Poimintoja jääkäripäivästä muualla Suomessa	23
Vieläkö vinteiltä löytyy jääkärien asepukuja?	25
Jääkäripenoislipun ja jääkäripenoispatsaan luovutus maanpuolustus- korkeakoululle	28
Osastojen yhteyshenkilöt.....	29
Kuudes VIMS-palkinto Ohto Manniselle	30
Kutsu: JP27 Kesäpäivät Latviassa	31
Korkean profiilin esitelmät tuovat yleisöä satakunnan jääkäritilaisuuksiin	32
Jääkärien Helsinki – ihmiset, paikat ja perintö kutsuvat mukaan	34
Kirjeitä toimitukselle	38
Kirjallisuutta	42
Torpedovene S2 – Tragedia, joka kosketti koko kansaa	42

Etukannen kuvateksti: Suomen suurlähettiläs Saksassa Kai Sauer ja Suomen puolustus-
asiamies Saksassa, kommodori Juhapekka Rautava laskemassa seppelettä tämän vuoden
Finnentagissa. Kuva: Joachim Scheunemann

Pääkirjoitus

Malttia ja rohkeutta epävarmuuden ajassa

.....
Teksti **Mikko Ilkko**

Kun nuoret suomalaiset vapaaehtoiset lähtivät 111 vuotta sitten hakemaan sotilaskoulutusta Saksasta, maailma oli murroksessa. Suurvallat mittelivät keskenään, rajat liikkuiivat ja epävarmuus vallitsi koko maailmassa. Kuulostaako tutulta?

Nyt maailman turvallisuustilanne on epävaka. Kolmas maailmansota ei ole ovella mutta valtioiden suverenisuutta haastetaan ja Euroopassa soditaan. Turvallisuusympäristö on muuttunut eikä nähtävissä ole paluuta vanhaan.

Suomen liittyminen Natoon on merkittävin turvallisuuspoliittinen päätös aikoihin. Sitä voisi verrata jääkäreiden päätökseen lähteä hakemaan koulutusta ulkomailta. Ehkä jääkärit eivät itsekään uskoneet, kuinka kauas heidän rohkean päätöksensä seuraukset kantavatkaan.

Maailman tapahtumien loputtomassa uutis- ja informaatiovirrassa voi helposti ajautua pintatilanteen vietäväksi. Silloin on hyvä keskittyä perusasioihin, kuten omaan puolustukseen ja perinteisiin.

Vaikka Yhdysvaltojen toiminta herättää paljon keskustelua, maa vakuuttaa olevansa sitoutunut Natoon ja sotilaiden yhteistyö toimii käytännön tasolla puolustusliitossa.

Suomi on huolehtinut omasta puolustuksestaan kylmän sodan jälkeenkin ja huolehtii edelleen puolustusliitto Naton jäsenenä. Puolustuksen kehittämissuuntia ei muuteta päivän turvallisuuspoliittisten tuulien myötä.

Puolustusvoimain komentaja ja Jääkärisäätiön hallituksen jäsen, kenraali Janne Jaakkola korosti maltillisuutta puolustuksen kehittämisessä 255. maanpuolustuskurssin avajaisissa. Hänen mukaansa sotilasstrategisesti olennaista on olla tekemättä päätöksiä hätiköidysti, pintatilanteen perusteella.

Samaan aikaan kun käytössä on enemmän informaatiota kuin koskaan, sen tulkinta on vaikeutunut.

Jaakkolan mukaan haasteeksi saat- taakin muodostua tarve liiankin nopeasti muodostaa yksinkertaisia selityksiä monimutkaisille tapahtumaketjuille.

Perusasioihin kuuluu myös perinteet. Niillä rakennetaan identiteettiä ja yhteenkuuluvuutta. Perinteet tukevat maanpuolustustahdon ylläpitoa.

Suomalaiset sotilasperinteet liittyvät usein talvi- ja jatkosotien perintöön mutta niitä voi ammentaa kauempainkin. Tässä lehdessä on juttu 400-vuotiaasta Uudenmaan prikaatista, joka on yksi jääkäreiden perinnejoukko-osastoista.

Jääkärit halusivat testamentissaan jättää suomalaisnuorisolle luottamuksen Suomen tulevaisuuteen itsenäisenä ja vapaana valtiona sekä uskalluksen taistella sen puolesta.

Jääkäreiden rohkeudesta voi ammentaa voimia nykypäivänäkin. Maailman meno voi ahdistaa mutta kaikki ei näytä kuitenkaan toivottomalta. Presidentti Mauno Koivisto ilmaisi asian peruspositiivisesti ja realistisesti: ”Ellemme varmuudella tiedä, kuinka tulee käymään, olettakaamme, että kaikki käy hyvin”.

Kolumni • Vesa Valtonen

Jääkäripataljoona 27:n Perinneyhdistys ry. puheenjohtaja

Jääkärit rintamalla 110 vuotta sitten

Jääkäriliikkeen 110-vuotistapahtumat ovat edenneet tänä vuonna vaiheeseen, jossa rohkeista nuorukaisistamme alettiin koulia sotakelpoista joukkoa rintamaolosuhteissa. Keväällä 1916 Ausbildungstruppe Lockstedt, Lockstedtin koulutusjoukko, oli kasvanut vahvuudeltaan toiselle tuhannelle ja koulutettavien sotilaan taidot olivat kehittyneet nii hyväksi, kuin kenttäkoulutuksessa on ylipäätään mahdollista.

Koulutusjoukon komentaja majuri Maximilian Bayerin ja jääkäriksi koulutettavien toive päästä hankkimaan rintamakokemusta edellytti saksalaisesta näkökulmasta riskiarviota suomalaisista koostuvan vapaaehtoispataljoonan rintamakäytön hyödyistä ja haitoista. Monivaiheisten neuvottelujen jälkeen Saksan sodanjohdon päätös oli myönteinen, jonka seurauksena toukokuun viimeisenä päivänä vuonna 1916 perustettiin Kuninkaallinen Preussin Jääkäripataljoona 27.

Perinneyhdistyksen kesäpäivillä hyppäämme jääkärien mukaan Saksan ensimmäisen maailmansodan itärintaman juoksuhautoihin ja kierrämme Jääkäripataljoona 27:n taistelupaikat Missellä, Schmardenissa ja Riianlahdella. Rintamapaikkakierroksen ohessa käydään kaatuneiden jääkärien haudoilla ja kuullaan tapahtu-

ma- ja taistelukuvauksia 110 vuoden takaa. Kesäpäivien alustava ohjelma ja ilmoittautumisohjeet löytyvät tästä Parolesta, verkkosivuiltamme ja sosiaalisen median kanaviltamme.

Kesäpäiviä odotellessamme on hyvä luoda katsaus alkuvuoteen, joka oli varsin tapahtumarikas. Jääkärisäätiö valmisteli kaksi merkittävää Jääkäripenoislipun luovutusta, joista suuriarvoisin kohdentui Suomen Tasavallan presidentti Alexander Stubbille. Hän vieraili ensimmäisenä virassa olevana presidenttinä ja ylipäällikkönä Liepäjän Trinitatis-kirkossa kunnioittamassa jääkärien historiallista valaa ja Jääkäripenoislipun vihkimistä.

Jääkäripäivä, 25. helmikuuta, alkoi perinteisellä seppeleenlaskutilaisuudella jääkäripaadelle. Iltapäivällä Jääkärisäätiö luovutti toisen pienoisjääkäripenoislipun Maanpuolustuskerkakoululle. Lisäksi säätiö ja yhdessä perinneyhdistyksen kanssa lainasi jääkäripenoispatseen Kadettikoululle ryhmätaitokilpailun kiertopalkinnoksi. Tästä aloitteesta saamme kiittää nykyisin jääkärisäätiön hallituksessa toimivaa Arno Hakkarasta ja edellistä Kadettikoulun johtajaa, eversti Jukka Nurmea.

Edellisten hienojen kotimaisten tapahtumien jatkoksi vietettiin Saksassa 111. Finnentagia. Jääkärien perintöä

olivat kunnioittamassa myös Saksan maavoimien ylitarkastaja kenraaliluutnantti Christian Freuding ja Suomen Maavoimien komentaja kenraaliluutnantti Pasi Välimäki. Säätiö ja perinneyhdistys palkitsivat paikallisia jääkäriperinteen tukijoita stipendein ja standaarein. Korkeimpana ja valtiollisena huomionosoituksena Suomen Saksan suurlähettiläs Kai Sauer luovutti Hohenlockstedtin pormestari Wolfgang Weinille myönnetyn Suomen Valkoisen Ruusun ritarimerkin.

Jääkäripataljoona 27 perinneyhdistyksen katse on nyt kesäpäivissämme ja muun toiminnan jatkamisessa yhdistyksen strategian ja toimintasuunnitelman hengessä. Ennen kesäpäiviä tapaamme kevätkokouksessa ja Pirkanmaan perinneyhdistyksen 40-vuotisjuhlassa Tampereella maaliskuun lopussa. Muun toiminnan painopisteet ovat digitoitihankkeiden ja viestinnän kehittämisen edistämässä. Jäsenistömme toivomuksesta Parolen kaikki neljä numeroa ilmestyvät tänä vuonna sekä painettuna että digiversiona. Kiitämme Jääkärisäätiötä tämän mahdollistamisesta.

Toivotan kaikille hyvää kevättä ja jääkäriinmieltä!

"Arvokas osoitus jääkäriperinteiden tuntemisesta"

Jääkärisäätiö luovutti jääkäripienoislipun tasavallan presidentille

Teksti Ilari Hyvärinen Kuva Tasavallan presidentin kanslia

Jääkäripienoislippu on korkea-arvoinen kunnianosoitus jääkäriperinteen vaalimisesta. Jääkäripienoislippu luovutettiin helmikuussa tasavallan presidentti Alexander Stubbille Presidentinlinnassa.

Tunnustuksen taustalla on Stubbin vierailu Latvian Liepājassa sijaitsevassa Pyhän kolminaisuuden kirkossa. Vierailun yhteydessä presidentti seurueineen kunnioitti jääkäreitä viettämällä muistohetken jääkärien muistolaatan edessä.

– Se on valtavan arvokas osoitus siitä, että tasavallan presidentti tuntee Suomen itsenäistymistä edeltäneet jääkäri liikkeen vaiheet, Jääkärisäätiön puheenjohtaja, prikaatikenraali (evp) Pertti Laatikainen kuvaa.

Laatikainen kertoo, että jääkäripienoislippu on Jääkärisäätiön merkittävin tunnustus. Se myönnetään arvokkaasta työstä jääkäriperinteen vaalimiseksi.

Jääkäri liike sai alkunsa 20. marraskuuta 1914, kun suomalaiset aktivistit päättivät järjestää sotilaskoulutusta Saksassa. Tämän seurauksena perustettiin myöhempi Kuninkaallinen Preussin jääkäripataljoona 27, johon liittyi vuosina 1915–1918 noin 1 900 vapaaehtoista suomalaista.

Laatikainen nostaa esiin Liepājan katedraalin erityisen merkityksen sekä

Vesa Valtonen, Pertti Laatikainen, Kari Jordan ja Jukka Eklin luovuttivat jääkäripienoislipun tasavallan presidentti Alexander Stubbille.

Suomen itsenäistymiseen liittyvissä tapahtumissa että jääkäripataljoonan historiassa.

– Kirkossa vihittiin jääkäri lippu helmikuussa 1918. Samassa yhteydessä jääkärit vannoinvat valan itsenäiselle Suomelle ja sen lailliselle hallitukselle. Tuolloin Suomi oli ollut itsenäinen noin kaksi kuukautta.

Jääkäri lippu toimii nykyisin perinlippuna. Sitä kannetaan Puolustus-

voimien valtakunnallisissa paraateissa Suomen lipun perässä.

Nykyisen paraatilipun Puolustusvoimille luovuttivat Jääkärisäätiö ja Jääkäripataljoona 27:n perinneyhdistys. Alkuperäistä lippua säilytetään Sotamuseossa. ■

Juttu on julkaistu myös Ruotuväen nettijulkaisussa 26.2.2026

JP 27 perinneyhdistyksen kunnia-
puheenjohtaja Sami Sihvo

Kunniapuheenjohtaja Sami Sihvo:

"Sota-ansioiden lisäksi jääkärit rakensivat Puolustusvoimia"

Teksti Mikko Ilkko Kuvat Pauli Hytönen

Kenraalimajuri (evp) Sami Sihvo painottaa, että jääkäreiden sota-ansioiden lisäksi tulisi muistaa heidän roolinsa Puolustusvoimien rakentajina ja kehittäjinä. Sihvo kuuluu upseeri- ja jääkärisukuun. Jääkäripataljoona 27:n perinneyhdistyksen kunniapuheenjohtaja on nyt 92-vuotias ja toiminut paljon jääkäriperinteiden vaalimisessa. Tässä haastattelussa Sihvo puhuu isästään ja muista sukulaisistaan, jääkäreistä ja heidän perinnöstään laajemminkin sekä omasta sotilasurastaan.

Sami Sihvon isä Jussi Sihvo (1892–1949) oli Saksassa koulutettu jääkärikenraalimajuri. Myös hänen kolme setäänsä olivat jääkäreitä, joista tunnetuin oli Puolustusvoimain komentajana toiminut jääkärikenraali Arne Sihvo (1889–1963). Nuorin veljeksistä oli jääkärikaapteeni Ilmari Sihvo (1895–1964), joka myös jäi sotilasuralle jääkärikoulutuksen saatuaan mutta jatkosodan jälkeen hän toimi yrittäjänä ja opettajana Juukassa. Veljeksiin kuului myös säveltäjä jääkärivänrikki Sam Sihvo (1892–1927), jonka moni muistaa jo Lockstedtin aikoina säveltämästään marssista Muistoja Pohjolasta. Sam Sihvon pääteokset ovat laulunäytelmät Jääkäriin morsian ja Hevoshuijarit.

Jääkärikoulutukseen Saksaan lähti veljeksiä. Sihvojen lisäksi lähti kahdesta muustakin perheestä neljän veljeksien sarjat, Heinrichsit ja Pehkoset. Sihvojen veljesten lisäksi mukana oli kaksi serkkuakin, Tauno ja Armas.

– Kuusi Sihvoa oli ilmeisesti numeroitukin, eli Sihvo ykkönen, kakkonen ja niin edelleen, Sami Sihvo naurahtaa.

Isältään tai sediltään Sihvo ei kuitenkaan kuullut jääkärikoulutuksesta.

– Koulupoikana en tiennyt jääkärihommasta mitään enkä oikein osannut kysyäkään. Isäni kanssa niistä ei puhuttu ja Arne-setää tavattiin aika harvoin.

Jääkäriasioiden sijaan nuorta Samia kiinnosti enemmän se, että Jussi-isä oli nuorena poikana karannut tai lähtenyt merille.

– Kysyin, oletko käynyt Uruguayssa ja muissa vastaavissa maissa, johon hän sanoi ”totta kai”. Hän oli kiertänyt maailman pari kertaa purjelaivalla.

Jussi-isä oli aluksi Etelä-Karjalassa hoitamassa jääkärivärväystä. Merimiestaitojensa johdosta hänet komennettiin toimimaan Suomen ja Ruotsin väliselle etapille. Hän oli kuljettamassa pienillä veneillä jääkäriaktiiveja Vaasasta Uumajaan ja palatessa Saksasta

Suomeen komennukselle tulevia jääkäreitä.

– Puikkelehtivat saaristossa pienellä moottoriveneellä ja santarmit jahtasivat välillä. Henkensä kaupallahan he sitä tekivät. Se oli kovaa hommaa, ehkä kovempaa, kuin joskus jääkäriä rintamalla toimiminen, Sami Sihvo sanoo.

Reilun sadan kilometrin matka syysmyrskyissä pienellä veneellä oli pitkä matka, varsinkin kun mukana kuljetettiin ihmisten lisäksi aseita.

Vapaussodassa, joka muuttui sitten sisällissodaksi, Jussi oli Tampereen valtauksessa, jossa haavoittuikin hieman. Itsenäistymisen jälkeen hän osallistui heimosotiin, Aunuksella ja Pohjois-Inkerissä.

Heimosodat olivat aseellisia selkkauksia vuosina 1918–1922, joissa Suomen valtio ei ollut virallisesti osapuoli.

Arne-setänsä Sami sanoo tavanneensa kerran vähän pidempään. Sami oli Panssarikoulussa nuorena upseerina kouluttajana, kun koulutusupseerina toiminut majuri Hovilainen käski hänet haastattelemaan setäänsä Arne Sihvoa.

– Kävin sitten Asikkalassa, jossa hänellä oli semmoinen pieni maatilkka ja kesäasunto. Mutta ei näistä jääkäriasioista silloinkaan puhuttu mitään.

Aarne Sihvo lähetettiin Saksan jääkärikoulutuksen jälkeen useasti Suomeen jääkäriväriväriksi. Hän oli luomassa itäistä etappireittiä, kun jäi santarmien vangiksi ja joutui kaikkien matkojen jälkeen Spalernajan vankilaan, josta hän vapautui ennen vapaussotaa. Hän oli siis yksi kalteri-jääkäreistä. Vapautuminen liittyi Venäjän helmikuun vallankumoukseen.

– Vankilaan tuli joku kaveri, joka huusi, että veljet olette vapaita, Sami Sihvo kertoo.

Myös Sami Sihvon kaksi veljeä olivat kadettiupseereita. Vanhin veljistä Jouko (1921–1944) kaatui nuorena luutnanttina jatkosodassa. Vanhempi veli Aarno (1922–1991), myös sotaveteraani, oli kenraaliluutnantti ja palveli uransa viimeisessä tehtävässään Rajavartiolaitoksen päällikkönä.

Mielenkiintoinen yksityiskohta perheessä on, että isää, Jussi Sihvoa esitettiin hänen uransa loppuvaiheessa myös Rajavartiolaitoksen päälliköksi. Hän joutui kuitenkin kieltäytymään tehtävästä terveyssyiden takia. Poika Aarno sitten jatkoi siinä mielessä isänsä uraa.

Jääkäreiden merkitys

Vapaussuojan suunnittelussa jääkärit eivät olleet merkittävästi mukana. He osallistuivat itsekin jääkärivärivärykseen. Vapaussodassa jääkärit olivat kansaa innostavia ja sisäisesti vaikuttavia. Mutta keskeistä oli, että jääkärit muodostivat pätevien kenttäjohtajien joukon.

Punaisilla oli puolestaan vahva materiaaliupuoli, jota he saivat Venäjältä. He olivat siinä ylivoimaisia.

– Johtajat ja materiaali olivat siis vähän eri tasoilla kummallakin, Sami Sihvo arvioi.

Vapaussodan muuttuminen sisällissodaksi oli katkera pettymys jääkäreille.

Jääkärit olivat kriittisiä Venäjällä palvelleisiin upseereihin ja jopa Mannerheimiin. Heti vapaussodan jälkeen Aarne Sihvo arvosteli päämajan, eli Mannerheimin esikunnan toimintaa.

Sami Sihvolla on seinällään maalaus hänen isästään Jussi Sihvosta.

– Hänen mielestään se oli hidasta koskien lähinnä Karjalan rintamaa. Mannerheim en oikein tykännyt tämmöisestä arvostelusta, Sihvo selvittää.

Sami Sihvo haluaa korostaa, ettei jääkäreiden merkitystä pitäisi nähdä vain sotien kautta.

– Jääkäreiden ratkaisevin merkitys oli sodissa pärjääminen. Mutta toinen suuri tehtävä oli tietenkin Puolustusvoimien luominen ja kehittäminen silloin 1920-1930-luvulla.

Aarne Sihvo on ollut kahteen kertaan asevoimien päällikkönä ja mo-

lemilla kerroilla noin seitsemän vuoden patkää, eli yhteensä 14 vuotta. Hänkin on oman osuutensa antanut Puolustusvoimien luomiseen ja kehittämiseen.

Varusmiespalvelus

Sami Sihvo kirjoitti ylioppilaaksi vuonna 1951 ja meni sen jälkeen varusmiespalvelukseen. Hän suoritti palveluksensa Jääkäripataljoona 4:ssä, jonka perinteitä jatkaa Hämeen Jääkäripataljoona, ja Reserviupseerikoulussa.

– Meillä oli Hämeenlinnassa tiukka meininki aliupseerikoulussa. RUK tuntui helpolta siihen verrattuna, Sihvo muistelee.

Ihan naarmuitta hän ei selvinnyt varusmiesajastaan. Korsua kaivaessa tupakaverilta lensi kivi Sihvon päähän. Varuskuntasairaalassa ei asiasta tehty isompaa numeroa.

– Kun Haminan RUK:n käytäviä kävelin, niin oli vähän semmoinen huippaava olo, nyt sellainen on vaan ihan vanhuuden takia, Sihvo naurahtaa.

Päänsärky jatkui vielä Kadettikoulussakin mutta vaiva häipyi ajan myötä. Kyseessä oli joku aivotärähdyks.

Vauhti ja kuri olivat kovia. Sihvolla on jäänyt mieleen eräs sodassa ollut kapteeni Kauhanen vähän erikoisena upseerina.

– Harjoituksessa piti välillä pyöriä vesilätäkössä, ettei sen jälkeen enää arasteltu heittäytyä maahan, kun tuli käsky. Voi sanoa, että se oli jo lähellä simputusta, vaikka hän olikin hyvä johtaja.

Kadettikoulu alkoi olympiavuonna 1952.

Vaikuttiko Sihvon varusmiespalvelukseen ja kadettiaikaan, kun setä oli komentajana ja muutenkin suvussa paljon sotilaita?

– Ei sitä huomannut. Ei se tietenkään kauheasti pahentanut tilannetta, mutta ei sitä kukaan tuonut esille. En toki tiedä, mitä ne puhuivat siellä esikunnassa.

Et saanut mitään etuoikeuksia?

– Ei ainakaan niitä, että pikemminkin päinvastoin, Sihvo naurahtaa.

Sihvolle alkoi koulupoikana vahvistua halu sotilasuralle.

– Ajattelin myös esimerkiksi metsänhoitajan työtä, mutta ei minulla olisi varmaan ollut mitään lahjoja siihen hommaan.

Monipuolinen ura

Sihvolla on ollut monipuolinen ura upseerina. Valmistumisen jälkeen hän

työskenteli Hämeen ratsurykmentissä muutamassa komppaniassa. Vuonna 1957 hänet komennettiin Ranskaan opiskelemaan maavoimien jalkaväkikouluun.

Hän oli ensin Ranskan maavoimien jalkaväkikoulussa St Maixentissa syksyllä 1957 ja seuraavana talvena Länsi-Ranskassa. Sieltä hän jatkoi maahanlaskujoukkojen upseerikurssille Paussa Pyreneitten tuntumassa. Moni opiskelukaveri lähti Algeriaan, jossa oli silloin sota käynnissä.

Ranskan asevoimien esikunta näytti vihreää valoa Sihvon osallistumiselle koulutukseen heti tai aika pian, mutta Pääesikunnasta lupa oli vähän vaikeampi.

– Lupa tuli noin kaksi päivää ennen kurssin alkua. Nuorena miehenä oli helppo pistää kampeet kasaan ja lähteä. Tänä päivänä huomaan, kun pitää kaupungille mennä kuitenkin asioimaan, niin sitä täytyy jo miettiä huolella etukäteen, Sihvo keventää.

Sotakorkeakouluun hän pääsi Ranskaan vuonna 1965. Myöhemmin hän toimi vielä Ranskassa puolustusasiamiehenä vuosina 1976–80.

Suhde Ranskaan on säilynyt lämpimänä. Valitettavasti monet opiskelukavereista ovat jo edesmenneet. Sotakorkeakoulun kurssi piti yhteisiä kokouksia ja yhteyksiä on pidetty viime vuosiin asti.

– Olin siellä nuoremasta päästä tai lähes nuorin. Nyt kun on ikää jo kertynyt, niin ne kaverit on jo aika paljon häipyneet täältä.

Ranska matkailukohteena houkuttelee yhä. Hän on käynyt vaimonsa kanssa siellä tiheästi, mutta nyt on kaikki matkustelu vähentynyt.

Sihvo on ollut tuttu näky myös vuosittain Hohenlockstedtissä järjestettävässä Finnentag-tapahtumassa. Toissa vuonnakin hänellä oli vielä tarkoitus osallistua mutta lento peruttiin ja korvaavat yhteydet tuntuivat turhan hankalilta.

Kouluttaminen on merkityksellistä

Ranskan kokemusten lisäksi hänen palveluspaikoista mieleen ovat jääneet erityisesti Laskuvarjojääkärikoulu Utissa ja Kadettikoulu.

Utissa hän oli luomassa ja kehittämässä laskuvarjoaselajia. Sihvo oli pitkään Kadettikoulun johtajana.

Yksi mielenkiintoinen tehtävä on ollut tasavallan presidentti Urho Kekkosen adjutanttina toimiminen vuosina 1972–76

Sihvo luonnehtii Kekosta päättäväiseksi ja nopeaksi johtajaksi.

Kun Kekkoselle soitti ja kysyi jotakin asiaa, vastaus tuli välittömästi ja hän sulki puhelimen. Sen jälkeen huomasin, että minulla olisi ollut vielä pari muutakin kysymystä.

–Opinkin sanomaan, että herra presidentti, olisi kolme asiaa, jotka pitäisi selvittää.

Sihvon mukaan Kekkonen ei ryhtynyt läheisiin väleihin hänen kanssaan. Toinen adjutantti oli vain henkilökuntaan kuuluva sotilas, mutta ykkösadjutantti Urpo Levo oli sitten vähän kuin kaveri.

Upseerin uralla hän kokee kouluttamisen olleen merkityksellisintä.

–Varsinkin, jos koulutettavat ovat vielä jälkikäteen kokeneet sen suhteellisen myönteisenä.

Sihvon uralle on mahtunut monia vaiheita.

–Ehkä se ei ole tavallisen tallaajan ura, mutta on se monipuolinen. On ihan hienoa, että on saanut kokea eri vaiheet.

Perinteiden vaaliminen

Sihvo lähti eläkkeellä mukaan jääkäreiden perinteiden vaalimiseen. Hän aloitti vuonna 1995 JP 27 perinneyhdistyksen puheenjohtajana ja toimi tehtävässä kuusi vuotta. Hän toimi myös Jääkärisäätiön puheenjohtajana.

Muihin eläkepäivien järjestöaktiiviteetteihin kuului toimiminen Suomen Marsalkka-Mannerheimin metsästäjämajayhdistyksen puheenjohtajana. Ja lisäksi hän oli reservin kenraalien yhdistyksen sihteeri.

– Sitten rupesin ajattelemaan, että tässähan tulee tehtyä enemmän töitä kuin vielä töissä ollessa.

Hänen aloittaessaan jääkäriperinetoiminnassa näkyvintä oli ympäri Suomea kiertävät näyttelyt, joissa hän kiersi itsekin puhumassa.

Kansainvälisiä suhteita perinneyhdistyksellä oli jo aiemmin mutta ne lisääntyivät Sihvon kaudella paljon. Yhdistys piti Ruotsin, Saksan ja Latvian yhteydet aktiivisina.

Sihvo sanoo, että oli tärkeää, että Suomesta saatiin reissuille mukaan

nuorempia upseereita. Yhdistynyt Saksan jalkaväkiliitto tarjosi heille ammatillisia yhteyksiä.

Latvia-yhteistyöhön kuuluvat vierailut esimerkiksi Liepajassa ja Missejoen taistelun paikoilla.

Ruotsin kanssa tehtyyn yhteistyöhön liittyen Sihvo nostaa esille Väinö Kuirin, joka oli paikallisen jääkäriperinneosaston puheenjohtaja ja hänellä hyvät yhteydet ruotsalaisiin, vaikka hän ei ruotsin kieltä varsinaisesti puhunut.

Sihvo kokee jääkäriperinteiden vaalimisen tärkeäksi samoista syistä kuin aikoinaan jääkärit.

–Kun jääkärit perustivat Jääkäriliiton, he toivoivat, että jääkärien elämäntyötä arvostetaan ja muistetaan. Työtä, jolla oli valtava vaikutus Suomen itsenäistymiseen ja Venäjän varjoista pääsemiseen.

Se olikin jääkäreiden tärkein tavoite. Itsenäisyyden säilyttäminen ja aatteen vaaliminen sekä rauhan että sodan aikana.

Kylmän sodan aikana saattoi olla hankala puhua jääkäreistä ja suhtautuminen ei ollut niin arvostavaa vielä.

– Kylmän sodan aikana se oli aika rähmällään oloa. Toisaalta sekin oli politiikkaa ja selviytymistä, Sihvo toteaa.

Sihvo sanoo, että kylmän sodan aikana esimerkiksi koulussa ei puhuttu jääkäreistä. Mutta yhdistys ja yksittäiset persoonatkin ovat pitäneet aihetta esillä. Hän viittaa esimerkiksi jalkaväenkenraali Adolf Ehrnroothiin, joka ei ollut jääkäri mutta puhui asioista suoraan.

– Hänet valittiin jopa kunniajäseneksi. Olin kysymässä hänen kotoaan, Sihvo muistelee. ■

”Pikemminkin päinvastoin”, Sihvo nauraa kun häneltä kysyttiin, saiko hän etuoikeuksia sotilasuransa alkuvaiheessa siitä, että hänen setänsä oli ollut Puolustusvoimain komentajana ja lähisuvussa oli muitakin korkea-arvoisia upseereita.

Aarne Sihvo

Hyökkäysvaunurykmentin komentajana

.....
Teksti Aarne Krogerus

Kovinkaan moni Parolen lukija ei varmaan tule ajatelleeksi, että jalkaväenkenraali Aarne Sihvo oli uransa alkupuolella myös panssarimies. – Ja vieläpä ansioitunut sellainen. – Jopa niin, että presidentti J.K. Paasikivi korosti Aarne Sihvon eläkkeelle jäädessä vuonna 1953 antamassaan sotilaskäskyssä Sihvon asemaa Suomen panssariaseen alkuunpanijana. Vielä Aarne Sihvon hautajaisissakin kesällä 1963 Helsingin komendantintuomiston käskyn mukaan sijoitettiin kirkkoon kunnianosoitusta varten seuraavat liput: Panssarirykmentin, Jääkäriliiton, Karjalan liiton, Karjalaisen Osakunnan – Viipurilaisen Osakunnan, Kaartin Pataljoonan ja Uudenmaan Jääkäripataljoonan liput. Myös hautajaisissa puhuneet puolustusvoimain komentaja Sakari Simelius ja kenttäpiispa Toivo Laitinen nostivat puheissaan esiin Sihvon roolin suomalaisen panssariaseen kehittämisessä. – Haluan näillä maininnoilla kertoa lehtemme lukijoille, että panssarit olivat vahvasti mukana Aarne Sihvon sotilasuran alussa.

Panssariaseemme taustalla suurvaltapoliittiset vaikuttimet

Hyökkäysvaunurykmentti perustettiin heinäkuussa 1919 ja sen sijoituspaikaksi tuli Santahamina. Sijaintipaikkaa perusteltiin sillä, että haluttiin turvata pääkaupungin puolustus ja

Hyökkäysvaunurykmentin komentaja jääkärieversti Aarne Sihvo. Kuva: Aarne Krogeruksen kokoelma.

tarvittaessa järjestyksenpito. Santahaminasta olisi myös ollut helposti laivattavissa vaunukalusto niin itään kuin länteenkin. Hyökkäysvaunurykmentin perustamisen taustalla olivat suurvaltapoliittiset vaikuttimet. Valtionhoitaja C.G. Mannerheim halusi Suomen olevan mukana Venäjän sisällissotaan liittyvässä valkoisten operaatiossa Pietarin valtaamiseksi. Mannerheim tukeutui tässä yhteydessä ensi sijassa Ranskaan ja näin Ranska muodostui kalustohankintojen suunnaksi. Suomi saattoi näin

ostaa Ranskasta sen ajan parhainta panssarikalustoa, jota edustivat Renault F.T. Modele 1917 -vaunut. Mannerheim pyrki vielä lokakuussa 1919 saamaan Suomen mukaan Pietaria vastaan tähdänneeseen valloitus-suunnitelmaan, mutta presidentti K.J. Ståhlberg ja Suomen hallitus torjuivat ajatuksen. Kaksi panssaria, joissa oli ranskalais-venäläinen miehistö, tuki kuitenkin Pietaria kohti eteneviä kenraali Judenitšin joukkoja. Ranska oli sitonut Suomen kalustohankinnat Pietarin retkeen.

Hyökkäysvaunurykmentin ensimmäiseksi komentajaksi määrättiin Hämeen Ratsurykmentistä majuri (myöh. everstiluutnantti) Harry Uno Alfthan. Koska Suomessa ei ollut käytännössä ketään, jolla olisi ollut osaamista uusien aseiden käytössä, koulutus Renault-kalustolla alkoi ranskalaisten kouluttajien toimiessa perehdyttäjinä. Koulutuksen alkaessa ohjesääntöjäkään ei ollut. Pian valmistui ranskankielisestä ohjesäännöstä suomennettu ohjevihko.

Muutoksen tuulia rykmentissä ja Aarne Sihvo panssaritaktiikkaa oppimassa

Suuri muutos Hyökkäysvaunurykmentin osalta tapahtui, kun elokuun lopulla 1921 tehtiin päätös siirtymi-

Hyökkäysvaunuyhteistoimintakurssi huhtikuussa 1922. Eturivissä: kolmas vasemmalta kurssin johtaja Aarne Sihvo (musta turkislakki ja takissa musta kaulus) ja neljäs vasemmalta Alexander Fredrik Procopé, toinen oikealta Kaarlo Viljanen ja kolmas oikealta Edvard Hanell ja heidän välissään Taavetti Laatikainen. Kuvassa toinen vasemmalta Kurt Bruncrona. Seisomassa ylhäällä eturivissä keskellä Martin Rafael Berg ja takarivissä toinen oikealta Einar Wihma. Kuva: Aarne Krogeruksen kokoelma ja Museovirasto/Finna.fi.

sestä Hämeenlinnaan Poltinahon alueelle. Rykmentin komentajakin vaihtui pian Hämeenlinnaan saapumisen jälkeen. Uudeksi komentajaksi tuli eversti Aarne Sihvo, joka otti tehtävän vastaan 7.10.1921.

Sihvo oli taustaltaan jääkäriupseeri, joka vapaussodassa ylennettiin muutamassa kuukaudessa kapteenista everstiksi sotilasarvo kerrallaan. Sodan jälkeen hän toimi jonkin aikaa 3. divisioonan komentajana, mutta erosi lokakuussa 1918 armeijasta ja toimi sittemmin lyhyen aikaa kansanedustajana. Vesa Saarikoski kuvaa väitöskirjassaan *Keskustajääkäri Aarne Sihvo, Demokraatti ja eheyttäjä murrosaikojen asevoimissa* (SHS, 1997), kuinka Sihvon ”opintoputki” alkoi vuoden 1920 alussa, jolloin hän vietti kaksi kuukautta Sveitsissä tutustumassa maan miliisiarmeijaan. Sota-

ministeriön virkamiehen vakanssilta Sihvo komennettiin lokakuussa 1920 kymmeneksi kuukaudeksi Ranskaan Saint-Cyrin sotakouluun.

Aarne Sihvon Saint-Cyrin sotakoulussa syksystä 1920 kesään 1921 saama sotilasoppi oli sekä teoreettista että konkreettista ja teknistä. Saint-Cyrin kurssien lisäksi Sihvo osallistui palvelukseen ranskalaisessa 507. taisteluvaunurykmentissä Metzissä ja 26. jalkaväkirykmentissä Nancyssa. Sihvon kannalta erityisen tärkeäksi osoittautui osallistuminen Versaillesin sotilastaktiikkakurssille kesällä 1921. Tuolla kurssilla perehdyttiin Ranskan armeijan uunituoreeseen jalkaväen ohjesääntöön. Sihvo tuo muistelmissaan (Muistelmani II, Otava 1956) esiin sen, että hänelle erityisen antoisaa oli tutustuminen uusiin aseisiin, taisteluvaunuihin ja -kaasuihin, ja niiden käyttöön taistelutilanteessa jalkaväen tukena.

Kesällä 1921 Aarne Sihvo palasi Suomeen vanhalle vakanssilleen sotaministeriöön, jossa hänen toimenkuvansa vastasi lähinnä neuvottelevaa virkamiestä. Syyskuussa 1921 Sihvo oli Puolassa tutustumassa maan armeijan toimintaan. Sinne hän sai tiedon, että hänet oli 15.9. alkaen nimitetty Hyökkäysvaunurykmentin komentajaksi.

Aarne Sihvo uudeksi komentajaksi

Muutto Hämeenlinnaan oli Aarne Sihvolle ja hänen perheelleen miellyttävä tapahtuma niin perhe-elämän kuin ammatilliselta kannalta. Perhekin kasvoi. Sihvoille syntyi toinen tytär juuri ennen muuttoa Hämeenlinnaan, 30. syyskuun 1921. (Mainittakoon, että tämä Hellevi-tytär oli tämän jutun kirjoittajan äiti.) – Sihvoille syntyi Hämeenlinnan aikana vielä kolmas lapsi, poika Ylermi, vuonna

1923. Hän tosin syntyi Viipurissa, mutta ristiäiset pidettiin Poltinaholla.

Sihvo kertoo ensiesiintymisestään hämeenlinnalaiselle yleisölle joulukuun 6. päivänä 1921, kuinka hän sai melkoista kritiikkiä osakseen. Sihvon edeltäjä Hämeenlinnan varuskunnan päällikkönä oli toiminut eversti Bogislaus von Hohenthal, joka oli komearyhtinen ja ”näyttävä” upseeri. Kun Sihvo laihana ja hoikkana poikana joutui hänen jälkeensä esiintymään paraatissa, kaikki muu olisi vielä mennyt mukiin, mutta ”kyllä hän voisi olla vähän lihavampi”. Tämä loppuarvostelu kuulemma pahoitti Aarne Sihvon puolison Ellin mieltä, mutta Sihvo itse arveli siitä puutteellisuudesta piankin päästävän eroon; isommat lusikat ja enemmän velliä vain!

Muistelmissaan Sihvo kirjoittaa, että opintomatka Ranskaan oli monella tavoin avartanut hänen sotilaallista näkemystään, mutta ennen kaikkea se antoi hyvän perustan hänen työskentelylleen uudessa rykmentissä. Sihvo toteaa, että ”ensi tökseni saa-

toin todeta, että rykmentissä vallitsi palvelukseen altis aselajihenki, mikä oli erittäin myönteinen merkki, ja toiseksi, että koulutus oli suuresti teknillisvoittoista, mikä sekään ei ollut pahitteeksi. Saatoin omasta puolestani keskittyä taktillisteoreettiseen koulutukseen ja soveltaa saamiani oppeja ja opetuksia meikäläisiin olosuhteisiin”. Kun rykmentissä oli yksinomaan ranskalaisia Renault-vaunuja, jotka jo Metzistä olivat Sihvolle tuttuja, se helpotti ja yksinkertaisti hänen työskentelyään. – Mikäs ammatillisesti sen hienempi yhdistelmä olikaan kuin maailman parhaat taisteluvaunut ja niiden käyttöön saatu tuore koulutus; ja vieläpä panssareiden kotimaassa, Ranskassa!

Kalliita vaunuja säästääkseen Sihvo anoi ajoharjoittelua varten koulutusautoa, mutta koska sellaista ei saatu, rykmentin korjauspaja sai ”luoda” sellaisen kaikista niistä jätteistä, mitä rykmentillä itsellään oli ja joita sekä autojoukoista että muualta saatiin haalituksi kokoon. Sihvo kuvaa synty-

nyttä ajopeliä laitteeksi, joka mainosti melkein kaikkia silloisia automerkkejä Fiatista Fordiin asti. Sen runkona oli Mercedes-Benz, jossa vaihdetangot ja jarru olivat korin ulkopuolella. Mootoriajajankurssin suorittaneille annettiin pätevyyttä ilmaiseva todistus, joka helpotti ajokortin saantia siviilissä. Nämä kurssit olivat arvatenkin hyvin kysytyjä. Sihvon mukaan rykmenttiin suunniteltiin myös monttööri- eli mekaanikkokurssit, jotka lienevät olleet ensimmäiset sillä alalla armeijassa.

Lippu liehumaan ja uutta aselajia markkinoimaan

Koska Hyökkäysvaunurykmentillä ei ollut ulkoista yhteenkuuluvaisuuden merkkiä, omaa lippua, Sihvo puhui asiasta viipurilaisille rouville. Sihvohan oli karjalaisena Viipurissa tuttu henkilö. Rouvat innostuivat ja käynnistivät varojen keruun ja ryhtyivät valmistamaan lipun. Piirustukset ja

Jussi Sihvon piirros Elli ja Aarne Sihvon vieraskirjassa. Piirroksen alla on teksti: ”Erään tankkikurssilla 3.4. – 8.4.1922 mukana olleen mielestä tulee tankkihyökkäys tulevaisuudessa näyttämään semmoiselta kuin yllä oleva kuva esittää. Jussi Sihvo”. Aarne Krogeruksen kokoelma.

suunnitelmat laati taiteilija, rouva Ellinor Ivalo. Tasavallan presidentti K.J. Ståhlberg luovutti uuden lipun sotaväen lippujuhlassa 16.5.1922 rykmentin komentaja Sihvolle Helsingin Senaatintorilla.

Vesa Saarikoski kirjoittaa, että aselajinsa markkinoijana Sihvo oli suoranainen pioneeri 20-luvun alussa. Keskeisessä asemassa olivat Hyökkäysvaunurykmentissä järjestetyt hyökkäysvaunukurssit, joissa eri aselajien upseereille selitettiin hyökkäysvaunujen toimintaa ja yhteistyömahdollisuuksia muiden aselajien kanssa. Rykmentissä järjestettiin kahdet viikon kestäneet kurssit uuteen aselajiin tutustuttamiseksi. Ensimmäiset näistä alkoivat helmikuun 27. päivänä ja toiset huhtikuun 3. päivänä 1922.

Oheisessa kuvassa toisen hyökkäysvaunuyhteistoimintakurssin osallistujat ryhmäkuvassa. Suurin osa osallistujista oli luonnollisesti taustaltaan jääkäreitä, koska armeijan nuorempi upseeristo koostui juuri heistä. Oheisesta kuvasta löytyy useita tulevia jääkärikenraaleita, kuten Taavetti Laatikainen, Kaarlo Viljanen, Edvard Hanell ja Einar Wihma sekä kurssin vetäjä Arne Sihvo. Kurssilla oli mukana myös Aarnen veli, tuleva jääkärikenraali Jussi Sihvo, jonka Elli ja Arne Sihvon vieraskirjaan piirtämä kuva tulevaisuuden panssaritaistelusta taitaa ennakoida aika lailla todentuntuisesti tulevaisuutta (kuva ohessa)!

Tuultuaan rykmentin komentajaksi Arne Sihvo kirjoitti runsaasti ammattikirjallisuutta. Sihvo julkaisi Sveitsiin tekemänsä opintomatkan pohjalta yli 100-sivuisen kirjan *Sveitsin sotalaitos* (Otava, 1922).

Sihvo toteaa, että ”rykmentin komentajana totesin kohta myös sen hajanaisuuden, joka vallitsi lakien ja asetusten alalla. Poistaakseni siitä johduneen hankaluuden joukko-osaston jokapäiväisessä työskentelyssä, ryhdyin kokoamaan niitä”, ja niin ilmestyi

432-sivuinen *Sotalaitosta koskevat lait ja asetukset* (Otava, 1922).

Koska panssariaseen osalta kirjallista materiaalia ei ollut, Sihvo julkaisi 132-sivuisen kirjan *Taisteluvaunut* (Otava, 1922). Kirja esitteli taisteluvaunujen kehityksen ja niiden käytön ensimmäisessä maailmansodassa. Omien sanojensa mukaan hän pyrki kuvaamaan ei vain tämän uuden aseensyntyä, vaan myös sen mahdollista kehitystä tulevaisuudessa. Sihvon myöhempi saman aihepiirin 63-sivuinen julkaisu *Kevyt taisteluvaunu jalkaväen aseena* (Otava, 1923) oli edelliseen verrattuna ohjesääntömäisen pelkistetty taktiikkaopas, joka korosti taisteluvaunujen avustavaa roolia jalkaväen sodankäynnissä.

Reserviläinen-lehden (nro 3/2021) artikkelissaan *Renaultit olivat hankittaessa huippumodernia kalustoa* Panssarikillan ja Panssarimuseon aktiivi Seppo Simola toteaa, että merkittävän ohjesääntönikkari oli rykmentin komentaja Arne Sihvo, jonka käsialaa olivat vuonna 1927 ilmestyneet *Hyökkäysvaunuharjoitusohjesääntö I ja II*.

Arne Sihvon ”opintoputki” jatkui Poltinaholta Italiaan

Arne Sihvon kausi Hämeenlinnassa jäi vain noin kahteen vuoteen. Sihvo komennettiin kesällä 1923 kahdeksi vuodeksi Italian sotakorkeakouluun Torinoon, jonne hän matkusti perheineen heinäkuussa aloittaakseen opiskelun elokuun alussa. Näin Sihvon ”opintoputki” jatkui ulkomailla.

Sihvon seuraaja Hyökkäysvaunurykmentin komentajana oli jääkärimajuri (myöhemmin everstiluutnantti) E. Kumlin (vuodesta 1930 Kairela). Sihvon seuraajilla ei liiennyt aikaa ohjesääntötyöhön, koska tarmo piti suunnata panssarijoukkojen olemassaolosta taistelemiseen. Puolustusvoimien johto suhtautui panssariaseeseen nurjamielisesti, jopa niin, että sotaväen päällikköä sijaistanut

Suomen Sotilas -lehden numero 20-21/1922. Kyseessä Hyökkäysvaunurykmentin numero, joka sisältää useiden kirjoittajien kirjoituksia Hyökkäysvaunurykmentin eri vaiheista ja toiminnasta. Runsaasti kuvitettu. Arne Krogeruksen kokoelma.

tykistönkenraali V.P. Nenonen ehdotti panssarijoukkojen lakkauttamista jo vuonna 1924. Näin ei kuitenkaan tapahtunut, mutta rykmentti suli pian pataljoonaksi ja lopulta komppaniaksi. Kalevi Keskinen ja Jarmo Lindgren toteavat teoksessaan *Itsenäisen Suomen Panssariase* (Amanita, 2025), että eversti Arne Sihvon arvioinnit panssarisodan näkymistä olivat monessa suhteessa oikeassa, kuten tapahtumat kymmenen vuotta myöhemmin osoittivat. Panssarivoimien supistaminen komppaniaksi osoittautui sodan uhattessa virheelliseksi arvioinniksi.

Koska vuonna 1936 kirjoitettu uusi ohjesääntö jäi vahvistamatta, kovin kevyillä teoriaeväillä toiseen maailmasotaan jouduttiin. Kun lisäksi Renault-panssarit vanhenivat ja uutta panssarikalustoa ei juuri hankittu, talvisota yllätti niin kuin talvi ”yllättää” autoilijat joka syksy. ■

Finnentag 2026

Teksti Marko Maaluoto Kuvat Joachim Scheunemann

Hohenlockstedtissä järjestettiin vuosittainen Finnentag lauantaina 28.2.2026 hyvin perinteisellä ohjelmalla. Juhlapäivän aluksi Vesitornimuseolla (Museum am Wasserturm) kuultiin esitelmä 1910-luvun saksalaisista univormuista, jollaisia mm. jääkärimme käyttivät koulutuksessa, rintamalla ja muissa palvelustehtävissä vuosina 1915–1918. Samalla yleisöllä oli mahdollisuus tutustua saman aikakauden muihin varusteisiin museon vaihtuvien näyttelyiden tilassa. Esitelmää ja näyttelyä oli seuraamassa 50–60 henkilöä.

Aamupäivän päätteeksi siirryttiin Kellinghuseniin laskemaan seppele 1. maailmansodassa kaatuneitten muistomerkillle, muistamaan sairuksiin kuolleita jääkäreitä ja jättämään kukat heidän sekä jääkäreille läheisen Cafe Schütthin omistajaperheen (Hein) sukuhaudalle. Myöhemmin päivällä saatiin myös tietää, että tämä hauta oli lisätty kunnan hoitovastuulle merkittävänä historiallisena paikkana.

Jääkärisäätiön kutsuvieraslounas järjestettiin Ravintola Bankersissa (entinen Cafe Schütt) Hohenlockstedtin keskustassa. Tilaisuuteen osallistuivat Suomen valtion edustajana suurlähettiläs Kai Sauer, Puolustusvoimien virallisena edustajana maavoimien komentaja, kenraaliluutnantti Pasi Välimäki ja hänen saksalainen kollegansa Bundeswehrista kenraaliluutnantti Christian Freuding sekä kutsuvieraita Suomen Puolustusvoimista, Saksan asevoimista, Hohenlockstedtin kunnasta ja jääkäriperinteen vaalijoita molemmista maista. Jääkärisäätiön puheenjohtaja Pertti Laatikainen luovutti tilaisuuden alussa kenraali-

Jääkäriunivormuja esiteltiin Hohenlockstedtissä.

luutnantti Freudingille pienoisjääkärrilipun.

Lounaan jälkeen päivän juhlallisuudet jatkuivat Ehrenheimissa, jossa laskettiin seppeleet Jääkärimuistomer-

kille ja 1. maailmansodassa kaatuneitten muistomerkillle. Seppeleitä laskivat mm. Suomen suurlähettiläs, Puolustusvoimat, Bundeswehr, Schleswig

Holsteinen osavaltio, Hohenlockstedtin kunta, Lapuan ja Kauhavan kunta, suomalaiset upseerijärjestöt sekä jääkäriyhteisö. Tilaisuudessa puhuivat Hohenlockstedtin pormestari Wolfgang Wein, suurlähettiläs Kai Sauer, osavaltion valtiosihteeri Otto Carstens, kenraaliluutnantti Pasi Välimäki ja kenraaliluutnantti Christian Freuding. Tähän, kuten muihinkin päivän tilaisuuksiin osallistui Karjalan prikaatin Kymen jääkäripataljoonan asettama lippuvartio Jääkärilipulle. Jääkärimuistomerkillä kunniaavartiossa olivat suomalaiset reserviläiset ja kunniakomppaniaana saksalais-suomalainen reserviläisosasto.

Finnentagin päättivät pormestarin iltapäivällä isännöimä kahvitilaisuus ja Jääkäri-ilta (Kameraden Abend). Näissä molemmissa kiitettiin ja palkit-

Hohenlockstedtin pormestari Wolfgang Wein puhumassa.

tiin suomalais-saksalaisen yhteistyön ja jääkäriperinteen hyväksi toimineita henkilöitä. Suomen suurlähettiläs

Sauer luovutti pormestarille tasavallan presidentti Alexander Stubbin hänelle myöntämän Suomen Valkoisen Ruusun ritarimerkin. Jääkärisäätiön stipendit saivat useina vuosina tilaisuuksien musiikista vastannut B-Team ja Bundeswehrin Jalkaväkikoulun oppilaskunta. Muita tilaisuudessa luovutettuja huomionosoituksia olivat Jääkäripataljoona 27:n perinneyhdistyksen pöytästandaarit Andreas Deversille ja Christian Behnkelle sekä Sininen Risti Patrick Neuhausille. Jääkärisäätiö lahjoitti Hohenlockstedtin kunnalle entisen rautatieaseman seinään kiinnitettävän muistotaulun, mikä on jatkoa aiemmin annetuille muista jääkärien paikoista kertoville tauluille.

Finnentagin eri tapahtumiin osallistui kaikkiaan 250–300 henkilöä, joukossa noin 30 suomalaista jääkäriperinteen vaalijaa. ■

Kari Jordan, Pertti Laatikainen ja Terhi Hakola laskivat seppeleen Ehrenheinissä.

Suomalais-saksalainen reserviläisosasto Kellinghusenissa.

Reserviläiset laskevat seppeleen 1. maailmansodan muistomerkillle.

Uudenmaan prikaati on instituutio, joka on 400-vuotisen historiansa aikana kokenut kovia

"Maavoimien pienimmästä prikaatista Merivoimien
keihäänkärjeksi"

.....
Teksti Elis Henell

Historiikin kirjailijalla, Anders Gardbergillä on pitkä yhteinen historia Uudenmaan prikaatin kanssa. Muiden entisten prikaatinkomentajien tapaan hänenkin muotokuvansa löytyy Dragsvikin upseerimessin seinältä.

Uudenmaan prikaatin tunnistettavimmat symbolit ovat vihreän baretin lisäksi lomapukuun kiinnitettävä Siikajoki-risti. 400 år i torrt och vätt -nimisen historiikin kanssa komeilee prikaatin lippu. Kuva: Sol Martin Jöemaa

Prikaatin koko tarina on koottu juhluvuoden kunniaksi ensimmäistä kertaa yksiin kansiin historiikin muodossa.

Uudenmaan prikaatin 400-vuotiseen historiaan mahtuu monta suurta taistelua, voittoa ja tappiota. Suomen ainoa ruotsinkielinen joukko-osasto jatkaa kuningas **Kustaa II Adolfin** vuonna 1626 perustaman Uudenmaan rykmentin perinteitä.

Rykmentti osallistui aikanaan Ruotsin suurvallan kahakoihin aina Pultavasta Norjan tuntureille, Ruotsinsalmen voitokasta meritaistelua unohtamatta. Kohtalon hetkiä on riittänyt aivan 2000-luvulle saakka.

Juhlavuoden kunniaksi Uudenmaan prikaatin kiltta on koonnut joukon historian yksiin kansiin. Historiikin kirjoittanut prikaatin komentajanakin toiminut eversti (evp) Anders Gardberg toteaa, että hän on keskittynyt erityisesti nykyhistoriaan, josta ei aiemmin ole kirjoitettu kootusti.

Yksi merkittävimpiä käännekohtia Uudenmaan prikaatille oli vuoden 1998 Puolustusvoimien uudistus. Uudistuksen myötä joukko siirtyi Maavoimien alaisuudesta Merivoimiin, mutta oli myös hyvin lähellä,

että uudistus olisi koitunut prikaatin kohtaloksi.

Elettiin syvää rauhan aikaa ja puolustusvoimia ajettiin maailmalla alakovaa vauhtia, myös Suomessa. Silloinen puolustusministeri **Anneli Taina** ehdotti prikaatin lakkauttamista juuri ennen uuden puolustuselonteon hyväksymistä.

– Vaikka muitakin läheltä piti -tilanteita on ollut, niin vuoden 1997 selvitys oli pahin. Lakkauttaminen kuitenkin estettiin, Gardberg toteaa.

Ryysyistä kulttuuri-instituutioksi

Uudenmaan prikaati on nykyään hyvin arvostettu ja pidetty palvelupaikka, jolla on vahva identiteetti ja tapakulttuuri.

Rannikkojääkärien vihreä baretti ja lomapuvussa kannettava Siikajoki-risti, jolla kunnioitetaan vuoden 1808 voitokasta taistelua Suomen sodan aikana, ovat joukon näkyvimpiä symboleja.

Prikaatilla on myös tärkeä rooli suomenruotsalaisten kohtaamispaikkana ja yhtenäisyyden rakentajana.

– Historioitsija **Henrik Meinanderia** lainaten: Åbo Akademi, Porvoon hiippakunta ja Uudenmaan prikaati ovat merkittävimpiä suomenruotsalaisia kulttuuri-instituutioita, ja väittäisin, että Uudenmaan prikaati on näistä vahvin, Gardberg kertoo.

Uudenmaan prikaati oli tosin sodanjälkeisenä aikana varsin rähjäinen laitos. Kasarmialue oli huonossa kunnossa ja sotilaat varustettiin kirjavalla sekoituksella vanhentunutta ja kulahanutta kampeita.

Lisäksi prikaati kärsi kroonisesta miehistövajeesta, joka jopa uhkasi sen olemassaoloa.

– Pohjanmaalaisia houkutteli Vaasan Rannikkopatteriston ja Pohjan prikaatin läheisyys, Turunmaalta haettiin Turun rannikkorykmenttiin ja Helsingin purjehdusseuran pojat lähtivät mieluummin Merivoimiin, joka koettiin vähän hienompänä vaihtoehtona, Gardberg kertoo.

Maalta merelle

Rannikkojääkärikoulutuksen siirtäminen Upinniemenstä Dragsvikiin 1989 auttoi kohottamaan Uudenmaan prikaatin arvostusta varusmiesten silmissä. Samalla Ahvenanmaan puolustus siirtyi prikaatin vastuulle. Asia pidettiin kuitenkin pitkään salassa henkilökunnaltakin.

– Minä en komppanianpäällikkönäkään saanut tietää tästä. Sain tietää, että meidän pitää valmistautua puolustamaan ”Porvoon kokoista kaupunkia”, Gardberg muistelee.

Tehtävä koettiin luonnolliseksi joukolle, joka sekä puhuu ruotsia että on tottunut rannikon olosuhteisiin.

Uudenmaan prikaati siirtyminen Merivoimien alaisuuteen lujitti joukko-osaston asemaa Puolustusvoimissa ja sotilaiden silmissä. Siirto tapahtui yhdessä merkittävän Merivoimien uudistuksen yhteydessä.

Sodanjälkeisessä organisaatiossa Merivoimat koostui ainoastaan laivastosta. Rannikkotyöstä kuului Maavoimien alaisuuteen. Teknisen

kehityksen myötä taistelut merellä ja rannikolla vaativat kuitenkin dynaamisempia joukkoja ja keskitetympää johtamista.

Uudenmaan prikaati oli uudenaisten rannikkoyoukkojen kehityksen keskiössä, jossa koeponnistettiin uusia taktiikoita ja kokeiltiin uutta varustusta ja aseistusta.

– Maavoimien pienimmästä prikaatista Merivoimien keihäänkärjeksi, Gardberg tiivistää.

Laadukas arki ja kova osaaminen

Uudenmaan prikaatin komentaja, kommodori **Mikko Laakkonen** kertoo, että on suuri etuoikeus johtaa

joukko-osastoa, jolla on pitkän historian lisäksi vahva yhtenäisyyden kulttuuri.

Suomenkielinen tausta ei ole ollut ongelma vajaan vuoden palvelleelle, jo ruotsia sulavasti puhuvalle kommodorille.

– Täällä on valtava tekemisen meininki, se on meidän vahvuutemme ja yhdistävä tekijä, Laakkonen kehuu.

Hän nostaa erikseen esille, kuinka suuri kunnia on johtaa joukkoa, jonka ydintehtävä on niin poikkeuksellisen kauan ollut maamme turvaaminen. Laadukkaan arjen rakentaminen yhdessä on hänen mielestään toimivan joukko-osaston kulmakivi.

Anders Gardbergin tie Dragsvikissä on vienyt hänet varusmiespalveluk-

sesta sopimussotilaaksi aina prikaatin komentajaksi saakka. Hänen henkilökohtainen suhteensa sekä prikaatiin, että kirjoittamaansa historiikkiin on siis hyvin vahva. Hän nostaa omilta palvelusajoiltaan esille erityisen kovan osaamisen tärkeyden joukkuehengen ylläpitämiseksi.

– Muiden tekemistä vähättelemättä, meidän piti olla parhaita siinä, mitä teemme, ettei meille vain voisi nauraa, että tuolla ne ruotsinkieliset puuhaavat, Gardberg naurahtaa. ■

Juttu on julkaistu myös Ruotuväen nettijulkaisussa 22.1.2026

Kommodori Mikko Laakkonen on ollut tyytyväinen ensimmäiseen vuoteensa Uudenmaan prikaatin komentajana, jonka aikana hän on muun muassa suorittanut prikaatin kunnianhimoisen barettimarssin. Kuva: Eino Nevalainen

Alexander Stubb ja Liepajan Pyhän kolminaisuuden kirkko, Trinitatis

.....
Teksti **Kyösti Vuontela** Kuva **Tasavallan presidentin kanslia**

Kirkon seinällä on muistolaatta, jossa lukee latviaksi, suomeksi ja ruotsiksi ”Suomalaiset jääkärit vannovat täällä 13. helmikuuta 1918 uskollisuutta Suomen lailliselle hallitukselle lipunsa vihkimistilaisuudessa ennen lähtöään maansa vapaustaisteluun”.

Tämän muistolaatan sekä jääkärilipun edessä hiljentyivät myös presidentti Alexander Stubb puolisonsa kanssa osoittamaan kunnioitusta Suomen jääkäreille sekä nykyiselle jääkäriperinteelle matkallaan Latviasa. Jääkärilippu on itsenäisen Suomen ensimmäinen joukko-osastolippu. Tä-

mä presidenttiparin huomionosoitus on merkittävä sekä esimerkinomainen kunnianosoitus suomalaisille miehille, jotka lähtivät 1915 hankkimaan sotilaskoulutusta Saksasta vapauttaakseen isänmaansa Venäjän sortovallan alaisuudesta itsenäiseksi kansakunnaksi.

Sotilasvalan kautta sotilaat sitoutuivat jo tuolloin sotilaan velvoittaviin sääntöihin. Vasta itsenäistyneelle Suomelle tieto valasta oli osoitus siitä, että jääkäreiden viralliset siteet Saksaan oli katkaistu ja he toimivat nyt Suomen hyväksi. Vala vannottiin silloin isänmaalle, lailliselle hallitukselle ja omal-

le joukolle. Jääkäreille oli tärkeää, että Suomi oli itsenäistynyt ja oli olemassa isänmaa, jolle vala voitiin vannoa.

Suomi osoittaa edelleenkin tänä päivänä kunnioitusta jääkäreille. Jääkärilippu marssi valtiollisissa paraateissa heti toisena kielekkeisen valtiolipun jälkeen ja kun itsenäisyyspäivän juhlassa presidentti Alexander Stubb puolisonsa Susanne Innes-Stubin kanssa aloittaa juhlavieraiden vastaanoton, kajahtaa soittokunnan esittämä Jääkärimarssi. ■

Jääkäriperinteen vaaliminen voimissaan Pohjanmaalla

.....
Teksti Ilkka Virtanen

Vanhin Jääkäripataljoona 27 Perinneyhdistyksen alueellisista osastoista on Vaasan osasto, jonka toimialue kattaa Pohjanmaan ja Keski-Pohjanmaan maakunnat. Painopiste toiminnassa – myös jääkärien lukumäärässä – on Vaasan ja Pietarsaaren välisellä alueella. Osasto perustettiin 16.11.1976, joten osasto saavuttaa tänä syksynä 50 vuoden iän. Primus motorina osastoa perustettaessa oli vaasalainen Ole Fagnäs, jääkärikenraalimajuri Uno Fagnäsin poika. Uno Fagnäsin jääkäritaival alkoi hänen kotipitäjästään Teerijärveltä Keski-Pohjanmaalta. Ole Fagnäs toimi osaston puheenjohtajana 30 vuotta. Osaston ensimmäisen jäsenistön muodostivat 14 jääkärien ensimmäisen sukupolven jälkeläistä. Huomionarvoista on, että Jääkäriliiton lopetettua 1988 toimintansa 15 siihen kuulunutta jääkäriä liittyi osaston jäseniksi. Osaston nykyinen jäsenmäärä on 80, puheenjohtajana toimii Raimo Latvala.

Vaasan osaston toiminta vireää ja monipuolista

Osaston vuosipäivää vietetään Jääkäripataljoona 27:n pääjoukon kotiutumisen ja Vaasaan saapumisen muistona 25. helmikuuta. Tämä Jääkäripäivän vietto on osaston vuosikalenterin omista tapahtumista tärkein. Joka viides vuosi päivää vietetään Vaasassa valtakunnallisena tapahtumana, johon osasto luonnollisesti osallistuu, tiettyiltä osin myös järjestelyihin. Muina

Vaasaan haudattujen jääkärien muistomerille kukkalaitteen laskivat Erkki Seppelin (vas.), Kaj Sandström ja Pauli Glader (kuva Raimo Latvala)

vuosina Jääkäripäivällä on omat pitkät ja vakiintuneet perinteet.

Päivän vietto aloitetaan iltapäivällä kunnioittamalla jääkärien muistoa kunniaikäyneillä tärkeimmillä Vaasassa sijaitsevilla jääkärien muistomerkeillä. Vaasan vanhalla hautausmaalla on sankarihautausmaan tuntumassa Vaasaan haudattujen 64 jääkäriä muistomerkki (Annikki Nurminen 1995). Muistomerkillä lasketaan kukkalaite. Hautausmaalta siirrytään merenrantaan Hovioikeu-

denpuistoon, alueelle, missä jääkärit 25.2.1918 nousivat maihin. Puistossa olevalle Jääkäripatsaalle (jääkärikapteeni Lauri Leppänen 1958) lasketaan havuseppele. Kolmantena kohteena on vuorossa Kasarmintorin Perinnemuuri. Kolmiosaisessa Perinnemuurissa (Annikki Nurminen 1976) on yli 30 muistolaattaa joukko-osastoille, jotka ovat olleet sijoitettuna Vaasaan tai jotka on täällä perustettu sotaan lähtöä varten. Päämuurissa on kaksi jääkäriiliikkeeseen liittyvää laattaa,

Jääkäripataljoona 27:n ja Kaartin Jääkäripataljoonan (KJP) laatat. KJP toimi Vaasassa 1918 – 1934 ja sen palveluksessa oli runsaasti JP 27:n jääkäreitä. Muurin asianomaiselle sivustalle lasketaan kukkalaite. Oheiset kuvat ovat tämän vuoden Jääkäripäivän satoa.

Jääkäripäivän vietto jatkuu osaston sääntömääräisellä kevätkokouksella Vaasan Sotilaskodissa. Kokouksen jälkeen nautitaan yhteinen jääkäripäivällinen Sotilaskodin Jääkärihuoneessa. Jääkäripihvin painikkeena on Marskin ryyppy, marsalkan vanhemman adjutantin Ragnar Grönvallin alkupe-
räisreseptin mukaan omatoimisesti sekoitettuna (Alkon nykytarjonnasta aiheutuvana sovelluksena).

Toimintakalenteriin kuuluu myös käynti ja seppeleenlasku aselaiva Equityn Vöyryn (Maksamaan) Sandvikenin rannassa olevalle muistomerkillle lokakuun viimeisenä sunnuntaina. Käynnillä muistetaan aseita Saksasta suojeluskuntalaisille tuoneen laivan saapumista paikalle ja lastin purkua. Laivan mukana saapui myös kahdeksan jääkäriä, ns. Heiskasen staabi.

Osasto osallistuu pitkin vuotta alueen runsaan muistomerkkikokonaisuuden huoltotehtäviin ja avustaa jääkärien omaisia jääkärihautojen hoidossa ja ylläpidossa esiintyvissä tehtävissä. Tähän liittyvänä erillishankkeena toteutettiin vuonna 2019 Pohjanmaan ja Keski-Pohjanmaan jääkärihaudat ja -muistomerkit esit-

televän 200-sivuisen kuvateoksen julkaiseminen.

Varsinaisen oman toiminnan lisäksi osasto on aktiivisesti yhteistyössä muiden maanpuolustusjärjestöjen kanssa. Kansallisten juhlapäivien viettoon sekä Puolustusvoimien ja muiden järjestöjen tapahtumiin osallistutaan joko osaston edustuksena (mm. osaston lippu lippulinnassa) tai aktiivisten jäsenten toimesta. Esimerkiksi nyt viimeisimmässä kevätkokouksessa vahvistettiin edellisen vuoden toimintakertomus, joka sisälsi toistakymmentä tällaista osaston osallistumistapahtumaa.

Poimintoja jääkäripäivästä muualla Suomessa

Annele Bystroff, Pertti Laatikainen ja Vesa Valtonen laskivat seppeleen jääkäripaadelle Helsingissä 25.2. Kuva: Jukka Knuuti

Nurmeksens jääkäripuistossa olevalle itäisen etappitien muistomerkillle sytytettiin 25.2. Kynttilä jääkärien Suomeen tulon muistolle. Kuvassa Tenho Rautiainen.

Kosolan talon oman pojan Ville Kosolan (vas.) univormu on kadoksissa, mutta hänen asetoverinsa Antti Kärnän puku on päätynyt Kosolaan. Tässä ystävykset ovat Lockstedtin leirillä koulutuksen alkuaikoina. Kumpikin taisteli koulutusvaiheessa 1. maailmansodassa Saksan itärintamalla Misse-joella, Riianlahden rannikkoasemissa ja Aa-joella.

Vieläkö vinteiltä löytyy jääkärien asepukuja?

.....
Teksti ja kuvat **Heli Karhumäki**

Etappitalon tarinoita

Kosolan talon historiaopas Heli Karhumäki kertoo, mikä vierailijoita jääkäri liikkeen vaiheissa kiinnostaa ja yllättää. Kosolan talo Lapualla toimi salaisena värväyskeskuksena ja etappitalona vuosina 1915–1916.

Jääkärien asepuvut ovat harvinaisia itsenäistymishistorian aarteita, ja osa niistä on päätyneet lahjoituksina muun muassa Suomen jääkärimuseoon Kauhavan Korttesjärvelle ja Sotamuseoon Suomenlinnaan. Kaksi asepukea on saatu hiljattain nähtäville Kosolan talon Jääkärikabinettiin Lapualle. Miten voidaan pelastaa vielä mahdollisesti sukujen kätköissä olevat asepuvut?

Jääkäri väpeli Matti Vähämäki ja jääkäri vänrikki Antti Kärnä olivat Pohjanmaan poikia, jotka ottivat osaa huikeaan suunnitelmaan salaisten asevoimien perustamiseksi Venäjän sortamaan Suomen suuriruhtinaskuntaan.

Heidän ratkaisunsa taustalla oli lähisuvun vahva jääkäriaate. Lappajärveläis-ylistarolaisen Antti Kärnä kaksi veljeä oli värväreitä, ja toisen veljen kotitalo toimi jääkärietappina. Vähämäki puolestaan kuului äitinsä puolelta korttesjärveläiseen Pahlkajär-

ven sukuun, josta lähti jääkärikoulutukseen 12 miestä – kaikki keskenään veljeksiä, serkuksia tai pikkuserkuksia. Suvussa oli myös kaksi jääkäri värväriä.

Kärnä matkaa Saksaan alkoi Kosolan etappitalosta, ja Kosolassa hän päätyi salaa vieraillemaankin salaiseen sabotaasitehtävään lähetetyn rangausretkikunnan jäsenenä. Ryhmää johti Antti Isotalo, ja mukana olivat myös Ville Kosola (värväri ja etappimies Vihtori Kosolan veli) ja Gabriel Viitaharju. Tehtävänä oli herättää kovistelemalla poliisien ja santarmien keskuudessa ”tarpeellista kunnioitusta” jääkäri liikettä kohtaan.

Kärnä ja Vähämäki palasivat jääkärien pääjoukon mukana Vaasaan 25.2.1918. Kärnä osallistui viiteen vapaussodan taisteluun ja värväytyi sen jälkeen Viron vapaussotaan vapauttamaan myös veljeskansa ”ryssän ikeestä”. Hän kaatui Viron armeijan luutnanttina ja komppanian päällikkönä 31.1.1919 Valgassa Pajun kartanon taistelussa.

Matti Vähämäki otti osaa vapaussodan taisteluihin Lempäälässä ja Viipurissa. Hän palveli mm. kuormastonjohtajana sekä Terijoen rajavartiopataljoonaan koulutusaliupseerina. Siviiliin palattuaan Vähämäki työ-

kenteli maanviljelijänä Alajärvellä ja Haapavedellä. Hän kuoli 21.10.1966 ja on haudattu Alajärvelle.

Miten asepuvut päätyivät Kosolaan?

Kosolan talon toiminta jääkärietappina on ollut seudulla tunnettua, mutta Kosolan perheen lähdettyä sen isänmaallinen historia pyyhkiytyi talosta näkymättömiin 70 vuodeksi. Talossa toimi 1949–2019 Herättäjä-Yhdistyksen kirjakauppa ja toimisto, kunnes se päätyi yrittäjä Jari Vesasen omistukseen. Talo avautui mittavan restauroinnin jälkeen yleisölle isänmaan historian vierailukohteena itsenäisyyspäivänä 2022. Tutustuttuaan taloon Matti Kärnä toimitti sukunsa puolesta asepuvun ja lakin Kosolaan esille pantavaksi.

Matti Vähämäen asepukuun kuuluvat takin ja lakin lisäksi housut ja jääkäritikari. Vähämäki luovutti ne vuonna 1962 alajärveläiselle pitäjäneuvokselle Oskari Tallbackalle säilytettäväksi tuleville sukupolville. Hänen kuoltuaan 1966 Tallbackan suku on säilyttänyt asua huolella, ja elokuussa 2025 Osmo Tallbacka luovutti sen säilytettäväksi jääkäriperinnettä vaalivaan Kosolan taloon.

Palvelustietoja saa useista lähteistä

Kosolan etappitalossa Saksaan värvätyjä miehiä piilotettiin ja majoitettiin talon toisessa kerroksessa. Toisen kerroksen yhteen kamariin on nyt sisustettu kokoontumistilana toimiva Jääkärikabinetti, johon on koottu jääkärihistorian esineistöä, valokuvia ja kirjallisuutta.

Jääkärikabinetin naulakko on peräisin Lapuan suojeluskuntatalosta, ja siihen ovat nyt nostettuina Kärnä ja Vähämäen univormut. Niiden pitempiaikaista säilytystä varten on saatu ohjeet, joten ne päätyvät piakkoin vitriiniin tai pleksin taakse suojaan pölyltä, auringonvalolta ja kosketuksilta.

Nämä asepuvut yllään Vähämäki (vas.) ja Kärnä saapuivat isänmaan kamaralle 1918 saatuaan koulutuksen Saksassa. Puvut ovat Kosolassa nähtävinä oppaan johdolla ryhmille.

Opastauluihin on koottu tiedot näitä asepujuja kantaneista isänmaan miehistä.

Kärnänsä osalta tiedot saatiin suoraan suvusta. Pekka ja Esa Kärnä ovat keränneet ja kirjoittaneet muistiin Antti Kärnänsä palvelustiedot erinomaisin sotahistorian taustoituksin, lähteinä suvun kertomukset, useat jääkärihistorian kirjalliset lähteet sekä Sota-arkiston aineistot. Koosteen he ovat julkaisseet kuvitettuna monistekirjasena.

Vähämäen osalta tiedot etsittiin Kosolassa useista lähteistä: Omistajatiedot saatiin talousneuvos Osmo Tallbackalta. Palvelustietojen lähteitä verkossa olivat Ahti Nuottimäen blogiartikkeli Uudessa Suomessa (2009), Toivo Kivipellon artikkeli Onnettomuus Osnabrückissä Helsingin Eteläpohjalaiset ry:n Plari-

julkaisussa 1/2009 sekä Wikipediassa julkaistu luettelo jääkäriliikkeeseen kuuluneista jääkäreistä. Painettu teos Jääkärihaudat Etelä-Pohjanmaalla (julkaisija Jääkäripataljoona 27:n perinneyhdistys ry Etelä-Pohjanmaan osasto, toimittanut Lasse Hokkala) täydensi tietoja.

Näin pelastat jääkäripuvun

Vieläkö jääkäripukuja voi löytyä? Miten toimia, jos niin käy?

– Uskon, että suomalaisten ulla-koilla ja vanhojen talojen varastoissa on vielä löytymättömiä jääkäripukuja. Noin tuhat jääkäriä on saapunut Suomeen asepuvussa. Meiltä löytyy tusinan verran asetakkeja, muutama housupari sekä lakki.

Näin kertoo Suomen jääkärimuseosta Kauhavan Korttesjärvellä vastaava museointendentti **Hanna Rieck**.

Rieck muistuttaa, että kylmän sodan vuosina Neuvostoliiton varjossa jääkäri liikkeen perintöä varjeltiin vielä pelokkaasti ja peitellen. Esimerkiksi jotkut jääkärien lesket piilottivat jääkäriasuja ulkovarastoihin viranomaisten tai miehittäjän varalta eivätkä nuoremmat sukupolvet välttämättä tulleet edes tietämään sukulaistensa jääkäri vaiheista.

– Siksi kannattaa tutkia valppaasti edesmenneitten ihmisten jäämistöt. Toivon, että jääkäripukujen tai niiden osien löytäjät ottaisivat yhteyttä Suomen Jääkärimuseoon tai Sotamuseoon. Lahjoittamalla museoon varmistaa puvun hyvän huolenpidon ja säilymisen.

Voiko puvun antaa museoon lainaksi?

Lahjoittaminen on Rieckin mukaan aina ensisijainen toive, sillä tallentaminen pitkäaikaislainaan eli deponointi tuo tiettyjä haasteita. Vaikka lainat luetteloidaan museossa, omistajan kuollessa tieto ei välttämättä siirry seuraaville sukupolville, ja sitten ihmetellään, mitä esineille tulisi tehdä.

Museoista ei voida taata, että lahjoitettu puku tulee varmasti esille, vaikka

siihen pyritäänkin. Joskus esillä olevia pukuja vaihdetaan varastossa oleviin, jota useammat pääsevät esille.

Turvallinen säilytys yksityisomistuksessa

Hanna Rieck neuvoi, miten historialliset tekstiilit tulee säilyttää:

Maanviljelijä Matti Vähämäki ei piilottellut jääkärivaihettaan, vaan varmisti, että univormunsa säilyy jälkipolville. Hän toimi vapaussodan jälkeen mm. valkoiseen kaartin kuormastoaliupseerina ja Terijoen rajavartiopataljoonan koulutusaliupseerina, mutta palasi jo 1919 kotikonnuilleen maanviljelijäksi.

- Säilytys mieluummin makuuasennossa hapottomassa pukulaatikossa hapottomassa paperissa siten, että myös kangaskerrostien välissä ja hihojen sisällä on hapotonta paperia. Näin kangaskerrokset eivät kuluta toisiaan. Laatikko suojaa auringonvalolta, pölyltä ja koskettelulta.
- Jos puku pidetään esillä, on parempi säilyttää se nuken tai torson päällä. Henkarilla kangas helposti painuu. Arkistopaperilla voi tukea puvun muotoa. Pienehkö teini-ikäistä vastaava torso on usein sopivampi kuin nykymiehen suuri mallinukke.
- Käsittely apteekista saatavilla puuvillakäsineillä, jotta käsien rasva ja hapot eivät vahingoita kangasta.
- Pölyn imurointi harvan suojakan-kaan läpi hyvin pienellä imulla.
- Tuholaisten varalta puku viikoksi pakastimeen, minkä jälkeen hidassulatus.
- Jos epäillään hometta, koinsyömiä tai kosteusvaurioita, kannattaa hakea neuvoja tai apua tekstiilikonservattorilta. Korjausompe- lujen ja muun kunnostuksen hinta vaihtelee puvun kunnon mukaan muutamista satasista tuhanteen euroon.

Mistä tietoa jääkärien palvelushistoriasta?

Kaikki tiedot pukua kantaneesta jääkäristä on hyvä tallentaa. Suositeltavia lähteitä kotiseudun tai suvun jääkäri-

en vaiheiden ja palvelustietojen etsintään ovat mm. seuraavat:

Kuninkaallinen Preussin Jääkäripataljoona 27. Vaiheet ja vaikutus. (Matti Lauerma, WSOY 1966.)

Suomen jääkärien elämäkerrasto 1975. Uusi laitos 1938 julkaistusta ja 1957 täydennetystä jääkärimatrikelista. Verkossa julkaistu Wikipedia-artikkelin luettelo perustuu tähän matrikkeliin.

Jääkärien perintö (Amanita 2013). Jääkäriiliikkeen 100-vuotisjuhlateos, jääkäriiliikkeen koko kuvan yksissä kansissa: 10 kirjoittajaa, yli 600 sivua ja 500 kuvaa.

Suomen jääkärit, itsenäisyytemme kärkijoukko (Jääkärisäätiö, Docendo 2019). Teos jääkärien perinnöstä itsenäiselle Suomelle.

Näiden lisäksi useat yksityishenkilöt ja yhteisöt ovat tehneet omia laajoja tiedonkeruitaan mm. jääkärihautojen osalta. Niiden henkilötietoja ei ole vielä yhdistetty aiempiin tietoihin kattavaksi matrikkeliksi.

Tietoa saa myös jutussa mainituista museoista sekä muista sotahistoriallisista museoista. ■

Jääkärisäätiö

Jääkärisäätiö myöntää avustuksia ja apurahoja jääkäriaiheiseen tai jääkäriperinteen vaalimiseen liittyvään tutkimukseen, toimintaan, tapahtumaan tai esim. kirjan kirjoittamiseen tai taiteellisen teoksen tuottamiseen. Avustuksia voivat hakea yhteisöt, ja apurahoja henkilöt tai tekijäryhmät.

Kirjalliset hakemukset kevään jakoon 1.3. ja syksyn jakoon 1.11. mennessä. Hakemukset ja tiedustelut osoitetaan säätiön asiamiehelle: Jukka Eklin, jukka.eklin@gmail.com ja 0405651412.

Jääkäripienoislipun ja jääkäripienoispatsaan luovutus Maanpuolustus- korkeakoululle

Teksti Marko Maaluoto

Jääkärisäätiön puheenjohtaja Pertti Laatikainen, varapuheenjohtaja vuorineuvos Kari Jordan ja Jääkäripataljoona 27 perinneyhdistyksen puheenjohtaja Vesa Valtonen sekä toiminnanjohtaja Marko Maaluoto luovuttivat 25.2.2026 Maanpuolustus-

korkeakoululle Jääkäripienoislipun ja Kadettikoululle Jääkäripienoispatsaan käytettäväksi kadettien ryhmäkilpailun kiertopalkintona.

Maanpuolustuskorkeakoulun rehtori prikaatikenraali Jaro Kesänen vastaanotti Jääkäripienoislipun ja Kadetti-

koulun johtaja Jääkäripienoispatsaan. Lämminhenkisen tilaisuuden puheenvuoroissa todettiin yhteisesti, että luovutetut symbolit ovat tärkeä muistus upseerikoulutettaville jääkärien esimerkin ja elämäntyön merkityksestä Suomen itsenäisyydelle.

Yhteiskuva tilaisuuteen osallistuneista.

Jääkärisäätiön puheenjohtaja Pertti Laatikainen pitää luovutuspuhetta Jääkäripienoislipulle, oikealla JP27 perinneyhdistyksen puheenjohtaja Vesa Valtonen ja vasemmalla Jääkärisäätiön varapuheenjohtaja Kari Jordan.

Maanpuolustuskorkeakoulun rehtori prikaatikenraali Jaro Kesänen kiittää lipusta.

Kadettikoulun johtaja eversti Pasi Seppälä kiittää Jääkäripienoislipusta.

Osastojen yhteyshenkilöt

Osasto (vast.)	Nimi	Puhelinnumero	Sähköposti
Rekisteröidyt Osastot			
Etelä-Pohjanmaa	Juhani Passi	050 322 3469	etela-pohjanmaa@jp27.fi
Helsinki-Uusimaa	Pekka Sillanpää	040 749 0666	hki-uusimaa@jp27.fi
Kanta-Häme	Pertti Kiviniemi	0400 846 956	kanta-hame@jp27.fi
Keski-Suomi	Hannu Mäkisalo	050 3137718	keski-suomi@jp27.fi
Kuopio	Seppo Räihä	040 591 4611	kuopio@jp27.fi
Lappi	Markku Aherto	0400 823 520	lappi@jp27.fi
Länsi-Pohja	Risto Esko	040 501 4131	lansi-pohja@jp27.fi
Pirkanmaa	Timo Tulosmaa	040 744 0565	pirkanmaa@jp27.fi
Pohjois-Pohjanmaa ja Kainuu	Mauno Ainasoja	040 8457174	pohjoipohjanmaa@jp27.fi
Satakunta	Hannu Kyrövaara	040 732 5360	satakunta@jp27.fi
Vaasa	Latvala Raimo	050 358 0274	vaasa@jp27.fi
Varsinais-Suomi	Kyösti Vuontela	0500 910 402	varsinais-suomi@jp27.fi
Alueet			
Etelä-Karjala	Jorma K.O.Ignatius	040 503 6499	etela-karjala@jp27.fi
Kymenlaakso	Paavo Mikkonen	044 550 9375	kymenlaakso@jp27.fi

Kuudes VIMS-palkinto Ohto Manniselle

Vapaussodan Invalidien Muistosäätiö (VIMS) on myöntänyt vuodesta 2019 lähtien palkinnon, joka voidaan luovuttaa joko henkilölle tai yhteisölle säätiön sääntöjen mukaisesti, itsenäisyytemme puolesta ja/tai vapaussodan perintöön liittyvästä erityisen ansiokkaasta tai positiivisen yllättävästä teosta. Palkinto voidaan myöntää myös kiitoksena aiheeseen liittyvästä pitkäaikaisesta toiminnasta, ja se voidaan jakaa erityisistä syistä myös useammalle taholle.

Palkinnon tarkoituksena on palkitseminen ohella tuoda esille ja kannustaa tahoja, jotka tutkimuksella tai muilla keinoin lisäävät tietämystä ja keskustelua itsenäistymiskehitykseksemme, vapaussodasta, muista itsenäisyytemme puolustamiseen liittyvistä sodista sekä niiden merkityksistä ja vaikutuksista.

Tunnustuksena ja kiitoksena pitkäjänteisestä tutkimus- ja perinnetyöstä säätiö on myöntänyt 5 000 euron suuruisen VIMS-palkinnon professori Ohto Manniselle (s. 1943). Hän on

Ohto Manninen puhumassa jääkäri Oeschistä Sveitsin lähetystössä.

tehnyt pitkän uran historiantutkijana ja erityisesti keskittynyt Suomen sotahistoriaan. Hän on toiminut historian professorina Helsingin sekä Tampereen yliopistossa ja ensimmäisenä sotahistorian professorina Maanpuolustuskorkeakoulussa. Professori

Manninen on ollut vuosikymmenien ajan aktiivinen vapaussotaperinteessä muun muassa lukuisten perinnejärjestöjen hallintoelimissä sekä päätoimittajana kolmiosaisessa "Itsenäistymisen vuodet 1917–1920" kirjasarjassa.

Dosentti Mikko Uola sai ensimmäisen VIMS-palkinnon vuonna 2019. Koronan takia vuoden 2020 palkinto myönnettiin eversti evp Sampo Ahtolle vuonna 2021. Samassa tilaisuudessa vanhempi konstaapeli Hannu Lakee sai kolmannen palkinnon. Neljäs palkinto myönnettiin kenraalimajuri evp Kalervo Sipille vuonna 2023. Viimeksi VIMS-palkinnon sai päätoimittaja Jukka Knuuti vuonna 2024. Palkinto jaettiin nyt siis kuudetta kertaa.

Helsingissä 12.12.2025

Vapaussodan Invalidien Muistosäätiö

Jussi Niinistö
hallituksen puheenjohtaja

Jääkäripataljoona 27:n Perinneyhdistys ry:n Kesäpäivät Latviassa Jääkäreiden jäljillä

JP27 perinneyhdistys ja Helsinki-Uusimaan osasto järjestävät kaikille jäsenille avoimen kesämatkan Latviaan 24.–26.7.2026. Matkalla tutustutaan jääkäreiden rintamavaiheen tapahtumiin ja paikkoihin Missellä, Schmardenissa ja Riianlahdella.

KESÄMATKAN ALUSTAVA OHJELMA:

Perjantai 24.7.

- laivamatka Helsinki-Tallinna (7.30-9.30)
- linja-automatka Tallinna-Riika
- majoittuminen (Mercure Riga Centre Hotelli) ja vastaanotto Suomen suurlähetystössä Riassa

Lauantai 25.7.

- aamupäivällä tutustutaan jääkäreiden taistelupaikkoihin Misse-joella
- muistojuhla Schmardenin taistelun muistomerkillä
- lounas taistelupaikan lähistöllä ja lounaan jälkeen tutustuminen taistelupaikkoihin Riianlahden ympäristössä jatkuu

Sunnuntai 26.7.

- linja-automatka Riika-Tallinna (matkalla tutustutaan Viron vapaussodan taistelupaikkoihin Valkan/Valgan ja Tarton ympäristössä)
- laivamatka Tallinna-Helsinki (19.30-21.30)

Matkan alustava hinta on 400-500 euroa riippuen osallistujamäärästä ja haluaako majoittua yhden vai kahden hengen huoneessa. Matkan oppaina toimivat Perinneyhdistyksen puheenjohtaja Vesa Valtonen ja toiminnanjohtaja Marko Maaluoto.

Ilmoittautuminen: osallistumisesta pyydetään ilmoittamaan osoitteeseen kanslia@jp27.fi ja maksamaan varausmaksu 100 euroa perinneyhdistyksen tilille FI80 1019 3000 2050 06 31.3.2026 kuluessa.

Lisätietoja: kanslia@jp27.fi tai 050 3778845.

Korkean profilin esitelmät tuovat yleisöä Satakunnan jääkäritilaisuuksiin

Teksti Mikko Peltola Kuvat Jaana Lehtonen

Jääkäripataljoona 27:n perinneyhdistyksen Satakunnan osasto on innostunut järjestämään korkean profilin esitelmältoja matalalla kynnyksellä. Porissa järjestetyt tilaisuudet ovat kaikille avoimia, ja aiheet ovat sivunneet Suomen historiaa ja nykypäivää. Ennen pääalustusta yleisölle on annettu tietoisukuja jääkäriiliikkeestä.

– Tämä on osoittautunut hyväksi tavaksi toimia. Jo viiden vuoden ajan tilaisuudet ovat olleet yleisömenestyksiä ja koonneet yhteen, aiheen mukaan, noin 70–180 maamme historiasta ja nykyhetkestä kiinnostunutta kuulijaa, sanoo Jääkäripataljoona 27:n perinneyhdistyksen Satakunnan osasto ry:n puheenjohtaja Hannu Kyrövaara.

Satakunnassa ollaan tyytyväisiä sekä yleisömääriin että tilaisuuksista saatuaan palautteeseen.

– Tilaisuuksia avaavissa puheenvuoroissa olemme kertoneet kuulijoille esimerkiksi jääkäriiliikkeen merkityksestä, jääkärien taustasta ja koulutuksesta Saksassa, Jääkärimarssin synnystä sekä satakuntalaisista jääkäreistä, Kyrövaara kertoo.

Porin esitelmällöissa ovat vierailleet muun muassa professorit Kari Liuhto ja Vesa Vares, tohtorit Lasse Lehtinen, Risto E.J. Penttilä ja Jussi Niinistö sekä

Euroopan parlamentin jäsen ja kenraalimajuri evp. Pekka Toveri.

Viime vuoden lopussa Satakunnan osasto muisti 40-vuotista taivaltaan, ja juhlaesitelmän piti entinen puolustusministeri Jussi Niinistö. Aiheena oli Niinistö uusin kirja, joka käsittelee Vienan Karjalassa vuonna 1918 operoineen Suomen vapaaehtoinen armeijan, niin sanotun Kuisman retkikunnan vaiheita. Sitä johti jääkärikapteeni Toivo Kuisma. Pori oli sopiva paikka kertoa retkikunnasta, sillä sen veteraaneista viimeinen oli porilainen toimittaja Erkki Yrjänä (1898–2000). Hän kirjoitti retkikunnasta muistelmissaan. Jussi Niinistö luki kirjan ja ehti myös haastatella Yrjänää. Niinistö innostui tästä kohtaamisesta, perehtyi aiheeseen ja kirjoitti kirjan Vienan veritie, Kuisman retkikunta Vienan Karjalassa 1918.

Viime syksynä Porissa vieraili myös kirjailija ja filosofian tohtori Lasse Lehtinen. Hän kertoi uusimmasta kirjastaan – Läheltä piti, joka kuvaa värikkäästi kansakuntamme hurjia hetkiä. Lehtinen sivusi esitelmässään myös jääkäreitä. Lehtisen mukaan jääkärit olivat myöhässä vapaussodasta, mutta ajoissa seuraavissa. Vapaussodassa jääkäreillä oli merkittävä osa, mutta ei ratkaiseva. Tositoimiin

Entinen puolustusministeri Jussi Niinistö esitelmöi uudesta kirjastaan Jääkäripataljoona 27:n Satakunnan osaston 40-vuotisjuhlassa viime vuoden marraskuussa Porissa.

jääkärit pääsivät vasta kun saksalaiset joukot olivat lyöneet punaiset Helsingissä ja muualla Etelä-Suomessa.

Lasse Lehtisen mukaan jääkärit olivat keskeisissä tehtävissä myöhemmin molemmissa sodissa. Talvisotaan osallistui yli seitsemänsataa jääkäriä. Kaikkien kahdenoista divisioonan komentajat sekä eri taisteluryhmien ja prikaatien komentajat olivat jääkäreitä. Kolmeakymmentä rykmenttiä ja kahdeksaakymmentäkolmea pataljoonaa

naa komensi jääkäri. Lehtisen sanoi, jääkäreillä oli auktoriteettia johtaa suomalaisia, monet jääkärit olivat jo kansallisia kuuluisuuksia. Yhteensä 49 jääkäriä sai kenraalin arvon.

Satakunnan osaston varapuheenjohtaja Pertti Ramstedt on myös tyytyväinen Porissa järjestettyihin tilaisuuksiin.

– Olemme tavoittaneet alueeltamme historiasta ja yhteiskunnallisista tapahtumista kiinnostuneita ihmisiä aika hyvin. Järjestelykuluihin olemme hakeneet ja saaneet tukea muun muassa Satakunnassa toimivilta säätiöiltä, yrityksiltä sekä paikallismedialta. Onnistuneiden tilaisuuksien kautta olemme saaneet myös uusia jäseniä. Satakunnan osastoon kuuluu nyt 108 jääkäriperinteen harrastajaa, Ramstedt sanoo.

Satakunnassa jatkettiin alkuvuodesta hyväksi havaitulla linjalla. Maaliskuun alkupuolella Porissa vieraili toimittaja ja tietokirjailija Helena Petäjistö. Hän esitelmöi aiheesta kuu-huva Eurooppa. Samassa tilaisuudessa puheenjohtaja Hannu Kyrövaara kertoi aiheesta 1920-luvun sotakorkeakoulutus ja jääkärit. Tilaisuus järjestetään Porissa kulttuurikeskus Fiinissä. ■

Kirjailija Lasse Lehtinen alusti Suomen kohtalonhetkistä ja sivusi esitelmässään myös jääkäriiliikettä Mikaelsgårdenin juhlasalissa Porissa viime lokakuussa.

Historioitsija ja professori Vesa Vares (keskellä) jääkäri-illassa Porin Yliopistokeskuksessa. Vasemmalla JP 27:n Satakunnan osaston varapuheenjohtaja Pertti Ramstedt ja oikealla puheenjohtaja Hannu Kyrövaara.

Jääkärien Helsinki

Ihmiset, paikat ja perintö kutsuvat mukaan

.....
 Teksti **Helena Miettinen** Kuva **Helsingin kaupunginmuseo**

Jääkärien Helsinki – Jääkärien jäljillä -hanke etenee nyt siihen vaiheeseen, jossa tarinat alkavat saada muotonsa. Risto Hiekan kokoaman selvityksen mukaan Helsingissä syntyneitä jääkäreitä oli peräti 140 – noin 7,4 % koko Jääkäripataljoona 27:stä.

Tämä on hämmästyttävä osuus ja kertoo, kuinka vahvasti liike eli juuri Helsingissä. Ja kirjassamme ei ole kyse pelkästään Helsingissä syntyneistä jääkäreistä vaan myös Helsingissä vaikuttaneista jääkäreistä. Tuleeko mieleen ketään kiinnostavaa?

Mukana ovat liikkeen käynnistäjät Bertel Paulig ja Walter Horn, joiden rohkea Tukholman-matka käynnisti tapahtumaketjun. Heinrichsien veljessarjasta kasvoi sotilasjohtajia, joiden nimet kuuluvat Suomen historiaan. Sihvon veljesten elämäntyö ansaitsee niin ikään oman tarkastelunsa – heidän vaikutuksensa ulottui pitkälle itsenäisen Suomen rakentamiseen.

Mutta hanke ei ole vain suurten nimien historiaa. Se on myös Helsingin kartalle piirtyvä kertomus. Missä nämä miehet kulkivat? Missä he

opiskelivat, asuivat, suunnittelivat ja keskustelivat?

Kartta-aineisto nostaa esiin paikkoja, jotka ovat yhä osa kaupunkikuvaa

- Ostrobotnia (Töölönkatu 3 A) – opiskelijaelämän ja verkostojen keskus
- Yliopiston päärakennus ja kirjasto – sivistyksen ja päätösten näyttämö
- Uudenmaan kasarmi (Liisankatu/Maurinkatu)
- Merikasarmi (nyk. ulkoministeriö)
- Svenska Normallyceum “Norsen” ja Lärkan – koulutuksen jäljet

- Pohjoisesplanadi ja Esplanadin ravintolat – epäviralliset kokoon-
tumis-
- Jääkäripatsas Suomen kaartin hau-
tausmaalla – muistamisen paikka
Näiden paikkojen kautta voidaan
kulkea jääkärien Helsinkiin – konk-
reettisesti, askel askeleelta.

Hankkeessa halutaan esiin myös
”jääkäriiniksi”: pienet, inhimilliset
yksityiskohdat, jotka tekevät histori-
asta elävää. Kirjeet, muistot, työurat,
arkiset valinnat. Esimerkiksi jääkäri-
kapteeniluutnantti Väinö Miettinen,
joka johti torpedovene S2:n hylyn
nostoa ja toimi myöhemmin Meri-
vartiolaitoksen päällikkönä, yhdistää
jääkärisukupolven Helsingin merel-
liseen historiaan ja valtion turvalli-
suusrakenteiden kehitykseen. Hänen
kaltaisensa henkilöt muistuttavat, että
jääkäriperintö ei päättynyt vuoteen
1918 – se jatkui vastuunkantona ja
palveluna yhteiskunnassa.

Nyt kaivataan kirjoittajia

- Kuka tarttuu Heinrichsien Helsin-
kiin?
- Kuka kirjoittaa Sihvojen vaiheista?
- Kuka nostaa esiin jonkin vähem-
män tunnetun nimen Riston listal-
ta?
- Kuka kertoo tarinan jääkäristä, joka
kulki näillä samoilla kaduilla kuin
me tänään?

Hanke elää yhteisestä muistista. Mu-
kaan mahtuu niin tutkiva artikkeli,
henkilökuvana kuin paikallishistorialli-
nen katsaus. Jokainen teksti täydentää
kokonaisuutta, jossa Helsingin kadut,
talot ja muistomerkit saavat äänensä
takaisin.

Tehdään yhdessä näkyväksi Jääkä-
rien Helsinki – ihmisten, paikkojen
ja perinnön kaupunki.

Jääkärien Helsinki hanke etenee – tule mukaan!

Ehdotuksia kirjoittajille

Artikkelin lopussa oleva 140 helsinki-
läisen jääkärien lista tarjoaa runsaasti
aiheita juhlakirjaan ja teemakävelyi-
hin. Tässä muutamia suuntaviivoja ja
valmiita aiheaiheita:

- **Liikkeen käynnistäjät**
 - * Bertel Paulig ja Walter Horn –
rohkea Tukholman-matka ja
Helsingin ylioppilaspöytäkirjojen rat-
kaiseva rooli
 - * Helsingin Ostrobotnia ja
ylioppilasyhteisöt jääkäri liikkeen
syntypaikkana
- **Heinrichsien veljessarjan Helsinki**
 - * Erik Heinrichs ja hänen veljensä –
perhe, koulutus, verkostot
 - * Miten helsinkiläinen tausta
vaikutti sotilasuraan?
 - * Missä Heinrichsit liikkuvat
Helsingissä?
- **Sihvot – veljekset ja vaikuttajat**
 - * Sihvon veljesten rooli jääkäri-
liikkeessä ja myöhemmässä
Suomessa
 - * Helsinkiläinen toimintaympäristö
ja verkostot
- **Kenraalit Helsingistä**
Listalla on peräti kymmenen kenraa-
lia, mm. Erik Heinrichs, Woldemar
Hägglund, Paavo Talvela, Hjalmar
Siilasvuo, Hugo Österman → Yhteis-
artikkeli: ”Miksi Helsingistä nousi
näin monta sotilasjohtajaa?”
- **Merellinen Helsinki**
 - * Helsingin Merikarmeri ja rannik-
kopuolustuksen kehitys
 - * Jääkäriperinne merellisessä
turvallisuudessa
- **Sivistys ja koulut**
 - * Svenska Normallyceum
(”Norsen”) ja Lärkan
 - * Yliopisto ja Teknillinen korkea-
koulu
 - * Millainen oli helsinkiläinen
koulutustausta jääkärien
keskuudessa?

Elinkeinoelämä ja yhteiskunta

- * Pauligin suku ja teollisuus
- * Olli Paloheimo, Arthur
Bergström (Castor-laivan
kapteeni)
- * Jääkärien siirtyminen yritys-
johtoon ja diplomaattiaan
- **Lääkintä ja huolto**
 - * Marcus Kjöllnerfeldt – jääkäri ja
lääkintäupseeri
 - * Helsingin rooli lääkintäorgani-
saation rakentamisessa
- **”Jääkäriiniksi” – pienet tarinat**
 - * Kirje, valokuva, muisto
 - * Missä talossa asuttiin?
 - * Missä ravintolassa kokoonnut-
tiin?
 - * Mistä saatiin parhaat muistot?

Yhteinen matka – mukaan mahtuu

Hanke on käynnistynyt pienellä,
innostuneella joukolla. Olemme ko-
koontuneet yhteen jakamaan muisto-
ja, ideoita ja nimiä Riston listalta – ja
jo nyt on käynyt selväksi, kuinka laaja
ja rikas Helsingin jääkäriperintö on.
Mutta tämä ei ole suljettu piiri.

Päinvastoin – tämä on yhteinen
matka. Mukaan mahtuu uusia kir-
joittajia, sukujen edustajia, tutkijoita,
valokuvien ja muistojen säilyttäjiä se-
kä kaikkia, joita Helsingin historia ja
jääkärisukupolven perintö koskettaa.
Ei tarvitse olla historiantutkija. Riit-
tää, että on kiinnostus ja halu kertoa.

- Ehkä suvussasi on jääkäri.
- Ehkä tunnet jonkin talon tai
koulun, jossa jääkäri asui.
- Ehkä sinulla on kirje, valokuva tai
tarina, joka ansaitsee tulla kuulluksi.
Jääkärien Helsinki rakentuu yhdes-
sä – ihmisistä, paikoista ja pienistä
yksityiskohdista, jotka tekevät histo-
riasta elävää. Mitä useampi ääni, sitä
vahvempi kokonaisuus. Tervetuloa
mukaan. Monelle meistä tämä on
myös suvun historiaa – ja siksi sydä-
men asia.

Opiskelijat – Sotilasjohtajat – Elinkeinoelämä – Merellinen Helsinki

Hanke keskittyy erityisesti Helsingissä syntyneisiin ja täällä vaikuttaneisiin jääkäreihin. Risto Hiekan kokoama 140 nimen lista osoittaa, kuinka vahva rooli pääkaupungilla oli jääkäriilik-
keessä

Liikkeen käynnistäjät Paulig ja Horn, Heinrichsien veljessarjan nousu sekä myöhemmin Helsingissä vaikutaneet henkilöt, kuten Merivarti-
laitoksen päälliköksi edennyt Väinö Miettinen, muodostavat vahvan ja kiinnostavan paikallisen ytimen.

Puuttuuko joku? Rupesiko kiin-
nostamaan? Vinkkaa meille ja tule mukaan. ■

Kirjoittajille

Voit valita:

- yksittäisen henkilökuvan
 - veljessarjan tai suvun
 - teeman (koulu, kasarmi, ravintolat, merellinen Helsinki)
 - tai yhdistää henkilön ja paikan: "Heinrichsit ja Senaatintori", "Sihvot ja Kruununhaka", "Miettinen ja Merikasarmi".
- Jokainen teksti – laaja artikkeli tai kahden sivun henkilöesittely – on arvokas osa kokonaisuutta.

Helena Miettinen sähköposti: Helena.Miettinen@bc.fi

Ostrobotnian kassahuoneen kokouksen vuosipäivänä 20.11.1951 kokoontui joukko merkittävässä asemassa olleita jääkäreitä puolisoineen juhlaillalliselle ravintola Kämpin peilisaliin. Tunnelma oli verraton ja kuvista huokuu yhteishenki ja tilaisuuden arvokkuus. Yhteiset ja rankat kokemukset olivat hitsanneet heidät yhteen ja yhdessä oli tärkein saavutettu: Itsenäisyys. Jälleenrakennus oli vahvasti alkanut, maa maksoi sotakorvauksia ja valmistauduttiin olympialaisten isänniksi. Risto Hiekan kotialbumista löytyneet kuvat Kämpistä, jossa jääkärit juhlivat 20.11.1951. Arvoisa lukija, osaatko kertoa, keitä ovat kuvassa olevat jääkärit ja heidän rouvansa ja mistä tilaisuudesta on kyse. Vinkkaa meille: hki-uusimaa@jp27.fi

LISTA HELSINKILÄISISTÄ JÄÄKÄREISTÄ

Alla lista näistä 140 nimestä. (Kenraalit tummennettuna)

Uuno Aittola

Karl Ansas

Magnus Aspelin

Väinö Auveri

Toivo Berg

Arthur Bergström (Castor
kapteeni)

Matias Björkholm

Torsten Björkman

Hugo Blomberg

Lairi Boman

Carl Volmar Cavonius

Tor Chryscinicz

Björn Damsten

Karl Dikert

Gunnar Elfgren

Lauri Eklund

Carl von Essen

Bertel Fallenius

Adolf av Forsselles

Johan Giescke

Einar Grönberg

Johan Gustavsson

Toivo Gustavsson

Verner Gustavsson (Vihti)

Axel Haavisto

Algot Hagert

John Hagman

Bror Hallonblad

Erik Heimbürger

Erik Heinrichs

Bertil Heinrichs

Karl Heinrichs

Olof Heinrichs

Rudolf Hemnell (Espoo)

Johan Heimilä

Kustaa Heinonen

Herman Holmberg (Espoo)

Gunnar Holmqvist

Hans Holopainen

Lars Homen

Walter Horn

Birger Hornborg

Eirik Hornborg

Woldemar Hägglund

Oskar Höckert

Oswald Idström

Otto Johansson

Väinö Junnila

Yrjö Jyränkö

Johan Jääskeläinen

Akseli Kaiho

Arno Kaila

Urho Kalske

Kaarlo Karell

Alfred Karlberg

Väinö Kaski

Vilho Kiialainen

Marcus Kjöllfeldt (s.1877,
lääkäri)

Ejnar Kohlmann

Armas Kohonen

Mikko Kohonen

Aarne Koskenalho

Rolf Kommonen

Julius Korhonen

Eino Koskimies

Mattias Koskinen

Aarne Lang

Mathias Leander

Kaarlo Lehtinen

Otto Lilja

Sulo Lindberg

Gunnar Lindqvist

Oskar Lindqvist

Olof Lindström

Jarl Lundqvist

Erik Malmberg

Kaarlo Malmberg

Alexander Mellblom

Henrik Mörk

Otto Nenonen

Harald Nervanne

Birger Nylander

Valter Nyström

Jarl Oden

Oiva Olenius

Hjalmar Palmgren

Olli Paloheimo

Väinö Palojärvi (Vihti)

Johan Parvolin

Bertel Paulig

Bertel Pertamina

Väinö Petrelius

Martin Pettersson

Bernt Polon

Olof Prytz

Ilmari Relander

Karl Rosenström

Valdemar Salmelo

Karl Salonen

Johan Sandberg (Espoo)

Johan Sandholm

Unio Sarlin

Maximilian Savonius

Hjalmar Siilasvuo

Valter Siven

Gunnar Stenbäck

Gösta Stjernberg

Axel Ström

Väinö Strömberg

Kaarlo Ståhlberg

Gunnar Sund

Johan Svensson

Ivar Söderlund

Börje Söderström

Karl Takkula

Paavo Talvela

Spero Tanner

Jarl Taucher

Lauri Toivonen

Frans Wahlbeck

Åke Weber

Sven Weckström

Bjarne Wegelius

Jarl Vegelius

Toivo Veistaro

Kaarlo Viljanen

Oiva Willamo

Vilho Virolainen

Viljo Wirta

Per Zilliacus

Harald Öhqvist

Hugo Österman

Valtiolliset hautajaiset

Kirjeitä toimitukselle palstalla (Parole 4/2025) sukulaiseni Mirjami Sihvo tuo esiin mielenkiintoisen ja uskoakseni myös Parolen lukijakuntaa laajemmin kiinnostavan kysymyksen valtiollisista hautajaisista. Hän hämmästelee, miksi Pertti Laatikainen ei mainitse kolumnissaan (Parole 1/2025) jalkaväenkenraali Aarne Sihvon hautajaisia valtiollisina hautajaisina.

No, perataanpa asiaa hiukan tarkemmin. – Pertti Laatikainen kirjoittaa kolumnissaan, että sotilaille kohdistettuja valtiollisia hautajaisia on Väinö Valveen lisäksi järjestetty vain Suomen Marsalkka Mannerheimille vuonna 1951 sekä kenraali Adolf Ehrnroothille vuonna 2004. Tämän Laatikainen sanoo osoittavan valtiovallan kunnioitusta jääkäreille. – Tähän voi todeta, että kolumnin tiedot sisältävät puolitotuuden.

Käsite valtiollisista hautajaisista on muuttunut Suomen itsenäisyyden aikana. Vuosina 1921–1989 käytettiin ilmaisua ”haudataan valtion varoin”, ja vuodesta 1990 lähtien on käytetty nimitystä ”valtiolliset hautajaiset”.

Valtioneuvoston nettisivujen mukaan valtiolliset hautajaiset järjestetään tai kustannetaan valtion varoista nykyään ainoastaan presidenteille. Valtioneuvosto voi poikkeustapauksessa päättää hautajaisten järjestämistä tai rahoittamista myös hyvin pitkäaikaisille pääministereille, eduskunnan puhemiehille ja henkilöille, joilla on erityistä kansallista merkitystä, kuten Nobel-palkinnon saajille. Esittely valtiollisten hautajaisten järjestämisestä tapahtuu valtioneuvoston kansliasta valtioneuvostolle. Nykyinen käytäntö on ollut voimassa vuoden 1989 lopusta lähtien. Vuodesta 1990 alkaen valtiolliset hautajaiset on myönnetty yhdeksälle henkilölle (Ahti Karjalainen, Väinö Linna, Väinö Valve, Johannes Virolainen, Kalevi Sorsa, Adolf Ehrnrooth, Harri Holkeri, Mauno Koivisto ja Martti Ahtisaari).

Dosentti Raimo Savolaisen kirjoittaman teoksen Valtioneuvoston kanslia 200 vuotta: kansliatoimituskunnasta pääministeriöksi (Julk. Valtioneuvoston kanslia 2011. Verkkoversio) mukaan itsenäisenä kansakuntana virallinen Suomi halusi muistaa merkkihenkilöitään eri tavoin. Valtion kustannuksella suoritettavat hautajaiset aloitettiin 1921, kun kirjailija Juhani Aholle myönnettiin tämä kunnia valtioneuvoston päätöksellä. Käytännössä omaiset saivat lähettää laskun hautajaiskustannuksista valtiokonttorille.

Koska valtioneuvosto aloitti hautajaiskäytännön ilman tehtyjä säännöksi, valtion varoin haudatuista henkilöistä ei myöskään pidetty erityistä luetteloa. Wikipedian mukaan vuosina 1921–1989 valtion varoin haudattiin yhteensä 73 merkkihenkilöä. Lisäksi valtion varoin haudattiin puolustusvoimien palveluksessa olleita, suuronnettomuuksissa surmansa saaneita poliiseja, rautatietyöläisiä ja postivirkailijoita.

Wikipedian luettelo sisältää kaikki valtiolliset hautajaiset vuodesta 1990 lähtien sekä 70 nimeä vuosilta 1921–1989. Luettelossa on useampia sotilashenkilöitä, joista Mannerheim 1951 on ensisijaisesti tietysti presidenttinä. Muita sotilaita ovat V.P. Nenonen 1960, E. Heinrichs 1965, A.F. Airo 1985 ja A.E. Martola 1986. – Myöhemmin aiemmin mainitut Valve ja Ehrnrooth. Valveen lisäksi jääkäritaustaisia ovat siis Heinrichs ja Martola.

Aarne Sihvon hautajaiset

Mirjami Sihvo muistelee Parolen kirjoituksessa osallistuneensa kesäkuussa 1963 Aarne Sihvon hautajaisiin. Muistan hyvin tuon juhlan tapahtuman, koska olin itse mukana. Kyseessä eivät kuitenkaan olleet valtioneuvoston päätökseen perustuneet hautajaiset. Muistan, kuinka nuorena oppikoululaisena jouduin sivusta seuraamaan kädenvääntöä Aarne Sihvon hautajaisten järjestämisestä valtion varoin. Silloisessa poliittisessa ja yleisessä asenneilmapiirissä asia osoittautui mahdottomaksi.

Aarne Sihvon hautajaiset olivat kuitenkin täysin sotilalliset. Ruumiinsiunaus tapahtui Helsingin Vanhassa kirkossa. Siunauksen toimitti kenttäpiispa Toivo Laitinen. Tasavallan presidentin seppeleen laski presidentti Kekkonen vanhempi adjutanti, kenraalimajuri K.O. Leinonen, Puolustusministeriön seppeleen kansliapäällikkö, kenraaliluutnantti A.R.T. Arimo, Puolustusvoimien seppeleen puolustusvoimain komentaja, jalkaväenkenraali Sakari Simelius, joka myös piti muistopuheen. Jääkäriliiton seppeleen laski liiton puheenjohtaja, kenraalimajuri L. Ekberg, Upseeriliiton seppeleen laskivat liiton puheenjohtaja, kenraalimajuri R. Hirva ja eversti J.O. Valtonen ja Karjalan Liiton seppeleen liiton puheenjohtaja, ministeri E. Luukka.

Kirjeitä toimitukselle

Vainajan tykinlavetilla levännyttä arkkua veti kuuden hevosen valjakko. Kunniavartiona arkun rinnalla kulkivat kantajina toimineet kenraalit (kenraaliluutnantit A. Blick, U. Poppius, K. Savonjousi, A. Kurenmaa ja O. Huhtala ja kenraalimajurit L. Airila ja A. Pietarinen sekä eläinlääkintäkenraalimajuri E. Estola). Kirkosta pitkä hautajaissaatto kulki halki Helsingin Hietaniemen hautausmaalle, jossa kenraalit nostivat arkun ruumisvaunuun ja saattoivat vainajan sotilaiden muodostamaa kunniakujaa haudalle saakka, jossa vainajan omaiset laskivat sen maan poveen. Samanaikaisesti tykkijaos ampui kunnialaukaukset Hietaniemen hautausmaata lähellä olevalla Hietarannalla (*Hietsussa*).

Hietaniemestä siirryttiin välittömästi Katajanokan upseeri-kerholle, jossa Upseeriliitto, Jääkäriliitto, Karjalan Liitto, Viipu-

rilainen osakunta ja Karjalainen osakunta olivat järjestäneet muistotilaisuuden kenraali Sihvon omaisille ja ystäville.

Haluan tällä tarkalla kuvauksella kertoa Parolen lukijoille, että Aarne Sihvon hautajaiset olivat ilman valtioneuvoston päätöstäkin sotilaallisen näyttävät. Miten tämä sitten oli mahdollista?

Siihen löytyy vastaus valtiotieteiden tohtori Vesa Saarikosken väitöskirjasta Keskustajääkäri Aarne Sihvo, Demokraatti ja eheyttäjä murrosaikojen asevoimissa (SHS 1997), jota siteeraan. Saarikosken mukaan vielä Aarne Sihvon hautajaisten yhteydessäkin ”kaksi hänen elämänsä keskeistä viiteryhmää, karjalaiset ja upseerikunta, esitti traditioilleen uskolliset roolit. Sihvon omaisten pyynnöstä Karjalan Liiton toiminnanjohtaja Simo Härkönen otti huolehtiakseen, että Sihvo saisi arvolleen sopivat sotilaalliset hautajaiset. Hän otti yhteyttä Upseeriliittoon, mutta joutui toteamaan, että liitto ”suhtautui asiaan nihkeästi, syynä välien rikkoontuminen Sihvon ja mainitun liiton välillä”. Upseeriliiton silloinen puheenjohtaja, kenraalimajuri Reino Hirva, sattui kuitenkin olemaan Härkösen vanha koulutoveri, ja Härkönen onnistui puhumaan hänet ympäri. ”Tämä suostui lopulta tukemaan hautajaisten järjestelyä”. Näin Sihvo sai täysimittaiset sotilaalliset hautajaiset soittokuntineen ja tykinlaukauksineen. Muistotilaisuus pidettiin upseerikasinolla. Härkönen muistelee: ”Sieltä erotessamme Reino Hirva sanoi minua hyvästellessään: ”Teit oikein, kun hoidit tämän asian”. Upseeriliiton päämies oli mielestään sovittanut välirikon Aarne Sihvon kanssa.” Sovinto tapahtui de mortuis nil nisi bene -hengessä, mutta upseeritraditiossa Sihvo jäi kuolemansa jälkeenkin paraatisivun taakse.”

Kerrottakoon vielä, että isäni Klaus Krogerus palkkasi ammattikuvaaja Sakari Kulhian tallentamaan Aarne Sihvon hautajaiset. Tuo 16 mm:n filmi on edelleen tallessa.

Lopuksi minun tekee mieli todeta, kuten eversti A. Gardberg toteaa Parolen (4/2025) kirjeitä toimitukselle palstalle kirjoittamassaan oikaisussa koskien itsenäisen Suomen ensimmäistä sotilasvalaa; pidetään faktat faktoina. – Olisi varmaan syytä jo vihdoin pitää tämä totuus yleisestikin mielessä, myös jääkäriperinteitä nykyisin vaalittaessa.

TEKSTI: Aarne Krogerus

Kirjeitä toimitukselle

Muistolaatta omatoimisesti

Isosetäpuoleni jääkärieverstiluutnantti, Ivar Magnus Lidström kuoli Helsingissä 1.5.1934 ja haudattiin Viipurin Ristimäen hautausmaalle.

Kuten tiedätte "ryssät" tuhosivat hautoja ja ryöstivät niitä ja tiedämme, että Viipuriin on mahdoton matkustaa nykytilanteessa.

Mietin miten voisimme kunnioittaa ja muistella Ivaria parhaiten ja mieleeni tuli valmistuttaa muistokilpi sukuhaudallemme Oulun Intiöön. Tuumasta toimeen, ensin sain säätiöltä jääkäri hautamuistomerkin ilmaiseksi ja muistolaatan teetätin hautakiviliike Heikkisellä. Laatta maksoi 800e, jonka maksoin omasta pussistani. Nyt laatta on lujasti kiinnitetty sukuhautaamme ja me jälkeenjääneet voimme kunnioittaa Ivar Magnusta sukuhaudallamme.

Laatassa lukee latinaksi "Ole Valmis" kuten Jääkärit aikanaan.

Kiitos Jääkärit!

Harry Ervin Lidström res.ltn

Osastot tiedottaa

JP 27 perinneyhdistyksen Etelä-Pohjanmaan osasto ry kevätkokous 2026 ja 30 v. juhla

JP 27 perinneyhdistyksen E-P:n osaston kevätkokous pidetään torstaina **26.03.2026 klo 18.00** Härmän kylpylässä, osoite Vaasantie 22 Ylihärnä. Kokouksessa käsitellään sääntöjen määräämät asiat. Kokouksen alussa esitelmöi prof Lasse Kangas. Toivotaan runsasta osanottoa. **Ilmoita sihteerille 24.3. mennessä** mikäli tulet kokoukseen, rintaset (at)netikka.fi tai 040-7544 611.

Tervetuloa!

E-P:n perinneyhdistyksen hallitus

Jääkäripataljoona 27:n Keski-Suomen Perinneyhdistys ry Kevätkokous 2026

Aika: **Torstai 26.3.2026 klo 17.00** alkaen

Paikka: Palokan ABC:n kokoushuone, osoitteessa Palokanorsi 10 Jyväskylä.

Kokouksessa käsitellään yhdistyksen 11§:n mukaiset asiat.

Yhdistyksen hallitus

Jääkärikanslia pyytää jäsenien sähköpostiosoitteita tiedotuksen kehittämiseksi.

Lähetä viesti: kanslia@jp27.fi

Kutsu

Jääkäripataljoona 27:n Perinneyhdistys ry:n sääntömääräinen **kevätkokous** pidetään lauantaina 28.3.2026 klo 13.00 Tampereella Suomalaisella Klubilla osoitteessa Puutarhakatu 13, 33210 Tampere. Arkipuku.

Kokouspäivän ohjelma:

- Klo 10.00 Jääkärit rintamalla -esitys
- Klo 11.00 JP27 Pirkanmaan osasto 40 vuotta
- Klo 11.45 Buffet-lounas Tampereen Suomalaisella Klubilla
- Klo 13.00 Kevätkokous, jossa käsitellään sääntöjen 9§ mukaiset kokousasiat sekä jäsenten 14.3.2026 mennessä hallitukselle kirjallisesti esittämät asiat.
– toimintakertomus

Klo 15.00 mennessä kokouspäivän päättäminen

Ilmoittautumiset kevätkokoukseen pyydetään 14.3.2026 mennessä Jääkärikansliaan sähköpostilla kanslia@jp27.fi.

Sitovat ilmoittautumiset buffetlounaalle sähköpostilla kanslia@jp27.fi sekä maksamalla 15 euroa mennessä 14.3.2026 yhdistyksen tilille FI80 1019 3000 2050 06 merkinnällä "Lounas".

Helsingissä 22.11.2025

Jääkäripataljoona 27:n Perinneyhdistys ry
Hallitus

Kallelse

Föreningen Jägarbataljon 27:s Traditioner rf har sitt stadgeenliga vårmöte lördagen den 28.3.2026 kl. 13.00 i Tammerfors, på Finska klubben Puutarhakatu 13, 33210 Tammerfors. Kavaj.

Mötesdagens program:

- Kl 10.00 Jääkärit rintamalla -föreställning
- Kl 11.00 JP27 Pirkanmaa filial 40 år
- Kl 11.45 Buffetlunch på Tammerfors Finska Klubb
- Kl 13.00 Höstmöte i enlighet med 9§ i reglerna och ärenden som skriftligen lämnats in till styrelsen av medlemmar senast den 14 mars 2026
– verksamhetsplanering

Kl 15.00 Mötesdagen avslutas

Anmälningar om deltagande i vårmötet ombedes senast den 14.3.2026 till Jägarkansliet e-post kanslia@jp27.fi

Bindande anmälan till buffetlunch via e-post kanslia@jp27.fi och genom betalning 15 euro senast den 14.3.2026 till föreningens konto FI80 1019 3000 2050 06 ref. "Lounas".

Helsingfors 22.11.2025

Föreningen Jägarbataljon 27:s Traditioner r.f.
Styrelsen

Torpedovene S2

Tragedia, joka kosketti koko kansaa

Teksti Helena Miettinen ja Erkki Viljakainen

Lokakuussa 1925 koko Suomea järkytti torpedovene S2:n haaksirikko. Kyseessä on maamme merivoimien pahin rauhanajan onnettomuus: aluksen koko 53-henkinen miehistö menehtyi syysmyrskyssä Porin edustalla 4. lokakuuta 1925.

Ville Vänskän teos jakautuu kahteen osaan. Ensín lukija johdatetaan Sokoluokan torpedoveneiden syntyyn ja vaiheisiin Venäjän keisarillisessa laivastossa. S2, alkuperäiseltä nimeltään Gagara (myöh. Prozorliviy), rakennettiin Pietarissa vuosina 1898–1901. Se ehti palvella Venäjän Itämeren laivastossa, osallistua toiseen Tyynenmeren eskaaderin valmisteluihin ja toimia ensimmäisessä maailmansodassa miinanraivaus- sekä vartiointitehtävissä.

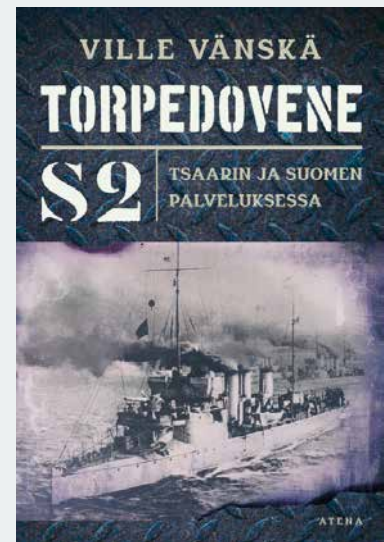
Vallankumousten myllerryksessä alus päätyi itsenäistyvälle Suomelle. Tarton rauhansopimuksen jälkeen nuori tasavalta rakensi meripuolustustaan niillä aluksilla, jotka se onnistui säilyttämään. Osa kalustosta oli vanhentunutta ja kovia kokenutta tsaarin laivaston perintöä – mutta pienelle maalle ne olivat korvaamaton alku. Näiden alusten varaan ryhdyttiin määrätietoisesti rakentamaan omaa merivoimaa. Työssä oli mukana runsaasti jääkäritaustaisia upseereita, jotka toivat mukanaan koulutuksen, kurinalaisuuden ja vahvan kansallisen tehtävätunnon. Heidän sukupolvensa loi perustan Suomen merivoimille.

Tarton rauhansopimuksen 23. artiklan mukaan Suomen hallituksen tuli palauttaa Venäjälle vuonna 1918 Suomeen jääneet venäläiset sotalaivat ja alukset liitteenä olevan luettelon mukaisesti. Suomi sitoutui maksamaan noin 50 miljoonan markan korvauksen saadakseen pitää osan kalustosta. Näin Suomen laivastolle jäivät kolme S-luokan torpedoveneitä (S1, S2 ja S5), kuusi tykkiveneitä (Klas Horn, Matti Kurki, Uusimaa, Karjala, Turunmaa ja Hämeenmaa) sekä neljä miinanlaskijaa (M1, Rautu, Vilppula ja Sveaborg).

S2 ja äkillisesti noussut yli 33m/s syysmyrsky

Vuoden 1925 syyspurjehdukseen osallistuivat tykkiveneet Klas Horn ja Hämeenmaa sekä torpedoveneet S1 ja S2. Klas Hornin päällikkönä toimi jääkärikomentajakapteeni Evert ”Pappa” Ekman. Äkillisesti noussut syysmyrsky hajotti eskaaderin. Tuuli voimistui aamuyöhön mennessä 12 Beaufortiin (yli 33 m/s). Alukset pyrkivät suojaan lähisatamiin. S2 suuntasi kohti Porin Mäntyluotoa, mutta välttääkseen matkikolle ajautumisen se joutui kääntymään voimakkaaseen sivuaalokkoon. Korkeissa aalloissa alus kallistui, kaatui kyljelleen ja upposi 4.10.1925.

Kello 13.23, vain kaksi minuuttia ennen aluksen kaatumista, S2:n radiisti lähetti viimeisen viestin Vaasan maa-asemalle:

”Ei voi työskennellä nyt.”

Viesti kertoo karulla tavalla aluksella vallinneista, sietämättömiksi käyneistä olosuhteista. Pian tämän jälkeen alus kallistui, kaatui ja katosi hyiseen mereen.

Etsinnät aloitettiin välittömästi seuraavana päivänä, mutta pian todettiin, ettei eloonjääneitä voinut enää olla. Tämän jälkeen huomio siirtyi hylyn paikantamiseen. Etsinnät keskeytyivät talven jäiden saapuessa Pohjanlahdelle.

Hylyn etsintä ja nostotyöt muodostavat kirjan dramaattisimman jakson

Hylyn etsintä jatkui keväällä 1926. Löytöpaikka sijaitsee noin kilometrin

päässä arvioidusta uppoamispaikasta, 11 metrin syvyydessä. Sukeltaja August Rämö vahvisti 11. kesäkuuta, että kyseessä oli S2. Hylky makasi osittain kyljellään ja osittain ylösalaisin, ja rungon todettiin olevan pääosin ehjä – havainto, joka vaikutti myöhempiin arvioihin uppoamisen syistä. Laivaston puolelta etsintöjä ja ensimmäisiä nostoyrityksiä johti jääkärikapteeniluutnantti Väinö Miettinen. Vänskä kuvaa elävästi, kuinka pienin resurssien ja sitkeästi ryhdyttiin lähes mahdottomalta tuntuvaan tehtävään. Käsikäyttöiset ilmapumput, höyrykompressori ja lotjat eivät heti tuottaneet tulosta. Eräässä dramaattisessa nostoyrityksessä torpedoveneen keula syöksyi äkisti pintaan valtavalla voimalla, mutta perä pysyi sitkeästi savipohjassa. Yritys jouduttiin keskeyttämään.

Lopulta hyllyn nosti pelastusyhtiö raskaalla kalustolla elokuussa 1926. Näky oli järkyttävä: kansirakenteet olivat murskautuneet ja sisätilat tuhoutuneet, mutta runko oli säilynyt yllättävän ehjänä. Se vahvisti käsitystä siitä, ettei aluksella ollut tapahtunut räjähdystä, vaan uppoamisen syy liittyi myrskyolosuhteissa tapahtuneeseen hallinnan menetykseen. Lopullista yksiselitteistä syytä ei kuitenkaan voitu osoittaa.

Onnettomuus järkytti kansakuntaa ja synnytti laajaa julkista keskustelua. Puolustusministeriön asettama komitea, puheenjohtajanaan jääkärieversti

Väinö Valve ja jäsenenään muun muassa Väinö Miettinen, pyrki selvittämään tapahtumien kulun. Tutkinta jäi monilta osin avoimeksi – ja ehkä juuri se on osa tragedian pysyvää painoa.

Tutkinnan ristiriidat

Onnettomuus herätti laajaa julkista keskustelua. Miksi kokenut miehistö menetti aluksensa? Oliko kyse rakenteellisesta heikkoudesta, lastauksesta, sääolosuhteista vai inhimillisestä arviovirheestä?

Laivaston esikunta käynnisti tutkinnan välittömästi. Puolustusministeriön asettama komitea, joutui tekemään johtopäätöksiä pitkälti silminnäkijähavaintojen ja radioliikenteen perusteella, sillä hylkyä ei vielä ollut tutkittu.

Hyllyn noston jälkeen kävi ilmi, että runko oli pääosin ehjä, mikä heikensi räjähdysteoriaa. Uppoamisen syyksi jäi todennäköisimmäksi myrskyolosuhteissa tapahtunut hallinnan menetys ja voimakkaan sivuaallokon aiheuttama äkillinen kaatuminen. Lopullista yksiselitteistä syytä ei kuitenkaan pystytty osoittamaan.

Tämä avoimeksi jäänyt kysymys on osa S2:n tragedian pysyvää perintöä.

Vänskä onnistuu teoksessaan yhdistämään meriteknisen tarkkuuden ja inhimillisen näkökulman. Radioviestit, päiväkirjamerkinnot ja silminnäkijäkuvaukset tuovat lukijan lähelle myrskyn keskellä kamppailutta miehistöä sekä niitä, jotka myöhemmin

kantoivat vastuun etsinnöistä, nostosta ja tutkinnasta.

Torpedovene S2 ei ole ainoastaan kertomus yhdestä merionnettomuudesta. Se on kuvaus nuoren tasavallan ensivuosisista, merivoimien rakentamisesta ja siitä sukupolvesta, joka velvollisuudentunnon ohjaamana kantoi vastuuta vaikeissa oloissa. Tragedia kosketti aikanaan koko Suomea – ja sen kaiku tuntuu yhä. Teos saa erityisen koskettavan sävyn niille, joiden suvussa S2:n tapahtumat elävät yhä muistoina ja kertomuksina.

Ville Vänskä välittää kirjassaan erinomaisesti päällystön ja miehistön tunnelmat myrskyisenä yönä. Tragedia kosketti aikanaan koko kansaa ja innoitti myös eturivin taiteilijoita. Meritaiteilija Adolf Bock maalasi julkisuuteen levinneiden kuvausten pohjalta vaikuttavan teoksen S2:n kaatumisesta. Maalauksesta tehtiin useita aikalaiskopioita, joista yhden Väinö Miettisen poika, eversti Tauno Miettinen – Helenan isä – lahjoitti Santahaminan Upseerikerholle.

Aluksen viimeisen matkan kuvaus saa lukijan eläytymään miehistön kokemuksiin ja myrskyn keskellä koettuun epätoivoon. ■

Komentaja Ville Vänskä on merihistorian harrastaja ja tietokirjailija. Hän esittelee uutta kirjaansa Helsinki-Uusimaan jääkärikerhossa 15.4.2026 klo 18.

Suomalainen koelentäjä Herculeksen puikoissa

Koelentäjä

Vuoteni ilmavoimien meluenerkelinä

Jukka Harajärvi

256 sivua. Otava 2025

Vaikka on tullut harrastettua aika paljon ilmailukirjallisuutta, Koelentäjä sisältää todella yllättäviä tietoja. Ei tunnu mitenkään yllättävältä, että koelentäjä on uransa aikana lentänyt yli sadalla konetyypillä. Jokseenkin käsittämätöntä sitä vastoin on että näihin tyypeihin sisältyy myös nelimoottorinen kuljetuskone Lockheed C 140 Hercules. Tällaiset lennot on täytynyt tehdä USA:ssa.

Koelennot ”kesyilläkin” konetyypeillä kuten Vinkalla tai Redigolla saattavat olla hankalia ja kertomukset kiinnostavia ja jopa jännittäviä. Pienetkin modifikaatiot edellyttävät hämmästyttävän paljon koelentoja.

Vaikka lento-onnettomuudet onneksi ovat nykyään erittäin harvinaisia,

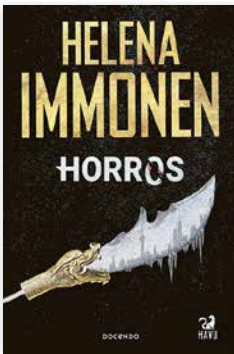
on lentäminen silti terveydelle käyvää puuhaa. Lennoilla lentäjän keho joutuu alttiiksi g-voimille, joka tarkoittaa, että vaikka viiden g:n kaarto tarkoittaa sitä, että kehon paino tulee viisinkertaiseksi. Voi vain kuvitella, mitä tällainen rasitus merkitsee selkään ja vaikka kaularankaan.

Harajärvi saa lennolla selkävamman, joka edellytti vaativia leikkauksia eikä kaikki mennyt ihan putkeen. Valtiokonttori on kieltäytynyt maksamasta kaikkea onnettomuuden seurausten edellyttämää terapiaa, mistä Harajärvi käy edelleen oikeustaistelua.

Kirja on ”must” jokaiselle ilmailun harrastajalle.

Jukka Knuuti

Immonen siirtynyt ketuista Kiinaan

Horros

Helena Immonen

441 sivua. Docendo 2025

Helena Immonen on hankkinut mainetta kettu-sarjallaan (Tulikettu, Puna-kettu, Aavikkokettu, Napakettu). Hor-

rosken tarina alkaa Suomessa, missä miellyttävä ulkomaalainen hurmaa elokapinan mielenosoittajatyön ja hassuttaa tämän sabotoimaan ilmavoimien toimintaa.

Kettu-kirjoista tuttu henkilögalleria on muuttunut. Kadettikoulun ampumaharjoituksessa vahingossa kadettitoverinsa ampunut Anto luopuu sotilasurasta ja ryhtyy vartijaksi kansainväliseen yritykseen. Vahingossa paljastuu, että yritys on lahjonut korkeita sotilashenkilöitä. Selvitellessään firman pimeitä bisneksiä Anto ajautuu yhteistyöhön suomalaisupseerin vaimona olevaan brittinaiseen, joka on sivuun vetäytynyt MI6:n agentti.

Seuraa hurjia tapahtumia maailmalla, mutta lopulta päädytään Kiinaan. Se on edennyt droonien kehittämisessä

käsittämättömän pitkälle. Immonen on luonut dystopian, missä Kiina tekee ampiaisen kokoisi drooneja, jotka parviällyn ja tekoällyn voimin tekevät kamottavia juttuja. Tarinen uskottavuutta meilläkin uutisissa nähty tuhansien droonien ”ilotulitus”, jonka päätteeksi droonit laskeutuvat telakoilleen.

Tarina menee niin hurjaksi, että terroristi yrittää nitistää Suomessa valtiovierailulla olevan Yhdysvaltojen presidentin Donald Trumpin ampi-aisdroonilla, jonka kirjan neuvokas päähenkilö tietenkin estää.

Immonen on alallaan selvä ykkönen ja hakkaa miehistä kilpailijana menen tullen.

Jukka Knuuti

Vierastaistelijoiden sekava sota

Pyhä luvattu sota Pelkoa ja inhoa Ukrainassa

Ellis Aalto

424 sivua. Docendo 2025

”Vanhempani erosivat, muutimme usein. Olin aina se uusi poika ja pää-

dyin hengailemaan luuserien kanssa, joten minustakin tuli luuseri.”

Ukrainan sotaan lähteminen tuntuu kirjoittajan kohdalla jotenkin suoralta jatkumolta aikaisempaan elämään. Tarkoitukseton elämä hakee tarkoitusta. Löytyykö se sodasta, joka alkoi kuin tilauksesta?

Nimimerkki Ellis Aallon tilitys sodastaan Ukrainassa on terävä poraus vierastaistelijoiden karuun maailmaan. Lähtijöiden taidot ja motiivit tuntuvat varsin sekalaisilta. Kirjoittajan oma elämä tuntuu sekavalta, mutta elämä ase kädessä samanlaisten joukossa tuntuu ainakin aluksi auttavan.

Minua kiinnosti kuitenkin sitä enemmän vapaaehtoisten taistelijoiden yhteisö, olosuhteet ja toiminta. Ja se, miten ukrainalaiset ottivat tämän taidoiltaan kirjavan joukon johtoonsa.

Kuvasten perusteella tuntuu välillä, että joukko oli siellä aivan omillaan, varustamisesta alkaen.

Kirjasta välittyy kuva vierastaistelijoiden puutteellisesta organisoitumisesta ja heikosta johtamisesta. Joukko on kuin irrallinen, itsenäinen elementti. Tappioita tulee, kukaan ei tiedä kokonaiskuva, toiminta on tehotonta ja sekavaa.

Kaunistelematon kuvaus tilanteesta. Rajut kokemukset rintamaolojen sekavuudessa, kovatkin tappiot – ja kaikki muu ruma, mitä sodan kasvoilta näkee, iskee lujaa muutenkin henkisesti sekavassa tilassa oleviin.

Kannattaa ehdottomasti lukea. Tuore ja kaunistelematon kuvaus, realismia ilman sankaritarinoita.

Ville Kaarnakari

Kaikki tiet turvaan. Sinnikkään Suomen suunta

Kaikki tiet turvaan

Sauli Niinistö

314 sivua. WSOY 2025

Presidenttimme työ-, neuvottelu- ja matkapäiväkirja. Tämän kertaisessa kirjassaan presidentti Sauli Niinistö ei päästä irti kauniskirjallista runoratsu-

aan. Hän pitää työpäiväkirjaa ajastaan tasavallan presidenttinä, ennen ja jälkeen Natoon liittymisemme. Muistiinmerkinnät ovat täsmällisen tarkkoja. Kohtalon kulku kohti Venäjän moraaliton yritystä vallata Ukraina. Kun Vladimir Putin pudotti naamionsa ja syöksi sekä Suomen että Ruotsin Natoon, samalla sekoittaen oman maansa talouden kurimukseen.

Tiedämme suurin piirtein, miten kaksi kautta menivät. Kun pesti alkoi, Niinistö kirjoitti päiväkirjaansa: ”1 kk presidenttinä täynnä. Olen kyllä liikaa demokraatti, ei yhtään tunnu presidentiltä. Hyvä tietty niin, eipä nouse hattuun. Huono sikäli, että pintaa pitää ylläpitää.”

Kun tehtävä on loppusuoralla, hän tuumailee Suomen lippua nostettaessa 4. päivänä huhtikuuta vuonna 2023

Naton lippurivistöön: ”Sitten vilahdivat mietteisiin Manu ja Paasikivi, että mitäpä tästä mahtaisivat tuumia. Kekkonenko tuhahtaisi tunareista, mutta Mara olisi mielissään. Olinko ollenkaan osannut odottaa, että tässä näin voisi käydä. Ensimmäisen kauden alkaessa näytti mahdolliselta muttei todennäköiseltä ja viimein sitten välttämättömältä.”

Käy selväksi, ettei tuo askel ollut suinkaan Niinistön mielestä ratkaiseva askel länteen. Hänen tulkintansa mukaan olemme olleet lännessä oikeastaan koko hänen valtakunnallisessa politiikassa olonsa ajan. Lukija saattaa sarkastisesti todeta: kiitos ja kirous siitä itäiselle imperialistiselle tyranni-valtiolle.

Markku Jokipii

Sodasta viileällä tiedolla, tunteellakin

10 oppia sodasta

Ilmari Käihkö

420 sivua. WSOY 2025

Ilmari Käihkön tutkimus sodan ilmiöistä nojaa kuuluisan kenraali Carl von Clausewitzin (1780–1831) kirjamiin teorioihin sodasta. Käihkö jatkaa suuren sotafilesofin tyyliä, toteavaa,

tunteista pidättäytyvää viileyttä. Vaikka kirjoittaja on siviili – ei sotilaallisin arvomerkein palkittu, hän on hankkinut tietousuutta aihepiiriin rauhanturvajana, tiedonhankkijana ja sotatieteilijänä. Hän on aiheessa sisällä mutta silti henkiseltä otteeltaan ulkopuolinen.

Jouduttuaan tyynenä kommentoijana julkisuuteen, hän havaitsi sen herättävän oitis monimielisen halun leimoihin. Siinä missä häntä pidettiin Aleksanteri-instituutissa vaikuttavana putinistina, hän oli Ruotsissa maanpuolustuskorkeakoulun Natohaukka – näin omien sanojensa mukaan. Se jos mikä vaikeutti luomaan yhteistä ymmärrystä sodasta. Hänen tyylijajinaan on kuitenkin pysynyt viileä toteavuus. Hän asettuu ymmärtäjän, selittäjän vaan ei sotaa käyvän puolueelliseen rooliin. Tässä on kyse sodan kymmen opin katekismuksesta.

Mutta tyynenä ihmisenä Käihkö joutuu yllätetyksi, tunteet saattavat tulla pintaan, itkukin. Esimerkiksi silloin kun vuoden 2024 kesällä tiede- ja kulttuuriministeri ojentaa hänelle valtionpalkinnon. Kesken oman kiitospuheen tunteet löivät yli ja siinä tuo viilipytty puhkesi liikutuksen kyyneliin. Suhtautuminen Venäjän aggressioihin Ukrainassa oli saanut hänet jo aiemminkin järkyttymään. Mieleen tulee Mauno Koiviston järkytys Neuvostoliiton hyökättyä Tšekoslovakiaan. Usko ja unelma rauhasta kuoli. Samoin luottamus eurooppalaiseen yhteiseloön väheni. Osa EU-maista välttelee tuen antamisen suhteen. Onkohan joidenkin kohdalla kyse valtiolajikkeesta nimeltä seteliselkärankaist?

Markku Jokipii

Aseellista vastarintaa Suomenlahdelta Mustalle merelle

Metsäveljet

Aseellinen vastarinta rautaesiripun takana toisen maailmasodan jälkeen

Mart Laar

295 sivua. IlmaPress 2025

Historiantutkijan, entisen Viron pääministerin Mart Laarin on ollut erityisesti Viron metsäveli-liike. Tässä teoksessa käsitellään Viron metsäveljiä vain pienenä osana aseellista vastarintaa, joka oli paljon voimakkaampaa Liettuaassa ja Länsi-Ukrainassa. Laar kuvaa elävästi myös puolalaisten, latviaisten ja vähäisemmässä määrin myös valko-venäläisenkin sissisotaa neuvostohallintoa vastaan. Näin hahmottuu kokonaiskuva laajamittaisesta kuva vastarinnasta Suomenlahdelta Mustalle merelle. Intensiivisintä tämä vastarinta oli 1945-49, mutta yksittäisiä kahakoita käytiin vielä 1950-luvun puolella, niin yksittäisiä sissejä sinnitteli maan alla aina 1970-luvulle asti.

Kirjan parasta antia on suuren kokonaiskuvan luominen Itä-Euroopan tapahtumista 1940-luvulla. Suomessa harvat tuntevat Puolan, Liettuan tai Ukrainan historiaa. Tämä kirja auttaa tutustumaan aihepiiriin ainakin 1940-luvun sotahistorian osalta.

Heikki Rausmaa

JÄSENPALVELUN MYYTÄVÄT TUOTTEET

	Hinta eur.		Hinta eur.
Liput ja standardit		Hopeiset 27-kalvosinnapit	160
Perinneyhdistyksen pienoislippu (erill. hakemuksella)	60	Hopeinen 27-riipus ketjulla	160
Perinneyhdistyksen standaari (erill. hakemuksella)	30	Hopeinen 27-rintakoru	160
Onnittelu- ja suruadressit		Hopeinen 27-rannekoru	130
Ilman tekstiä	10	JP27 100 juhلامerkki	27
Kirjoitettuna ja toimitettuna	15	Hohenlockstedt juhlamitali	20
Kortit		Kirjat	
Jääkärilippu -kortti (neliö)	1	Suomen jääkärit – Itsenäisyytemme kärkijoukko	50
Jääkärimerkki -kortti (neliö)	1	Jääkäreiden elämäntyö -Itsenäisyyden puolesta (suomi, ruotsi, saksa, englantia ja latvia)	10
Suomen jääkärit – Finlands jägare -kortti	1	Muut	
Jääkärien tulo Vaasaan Arcturuksella -kortti	1	Jääkäreiden testamentti, kehystetty (suomi, ruotsi)	22
Jääkärilippu 2-osainen ja kuori	2,50	Jääkäreiden testamentti, ei kehystä (suomi, ruotsi)	8
Onnittelukortti jääkärimerkillä ja kuori	2,50	Jääkärimuki	10
Postikorttisarja (5 kpl)	5	Puukko, käyttö	80
Merkit, mitalit ja korut		Puukko, lahja	150
Jääkäripenoismerkki, neula (erill. hakemuksella)	110	Jääkärihautamerkki	90
Jääkäripenoismerkki, riipus (erill. hakemuksella)	110	Jääkäripenoispatas (erillisellä hakemuksella)	300
Perinneyhdistyksen jäsenmerkki	15	Kirjeensulkija -merkki	2,50
Verestänne versoi vapaus- mitali	10		
Fallna för friheten- mitali	10		

Tilaukset JääkärikanSLiasta: Döbelninkatu 2, 00260 HELSINKI • Puh. 050 377 8845 • sähköposti: kanslia@jp27.fi
Toimitamme tuotteet kerran viikossa. Hintoihin lisätään postikulut. Tuotteet voi myös noutaa JääkärikanSLiasta.

PAROLE

Päätoimittaja – Chefredaktör

Mikko Ilkko
parole.lehti@outlook.com
Taitto Kirsi Rasinen

Perinneyhdistyksen kotisivut: www.jp27.fi
Facebook: www.facebook.com/jaakaripataljoona27
Instagram: www.instagram.com/jp27.fi

Lehti ilmestyy 4 numeroa vuodessa:
maalis-, kesä-, syys- ja joulukuun alussa.
Hinta 20 €/vsk
4 numerit i året, 20 €/årg

Verkkoviestintävastaava Juuso Siltanen, juusosiltanen@outlook.com

JÄÄKÄRISÄÄTIÖ – JÄGARSTIFTELSEN

Puheenjohtaja – Ordförande

Laatikainen Pertti

Varapuheenjohtaja – Viceordf

Jordan Kari

Asiamies – Ombudsman

Eklin Jukka

Jäsenet – Medlemmar

Berg Marjatta

Elomaa Juhani

Hakkarainen Arno

Häyry Tomas

Jaakkola Janne

Kesseli Pasi

Tavaila Arvi

Välämäki Pasi

JP27:N PERINNEYHDISTYS ry

FÖRENINGEN JB27:S TRADITIONER RF

Hallitus – Styrelse

Puheenjohtaja – Ordförande

Valtonen Vesa, PY

Varapuheenjohtaja – Viceordf

Hakola Terhi, E-P

Jäsenet – Medlemmar

Ainasoja Mauno, P-P ja KAI

Kyrövaara Hannu, SAT

Latvala Raimo, VAA

Lerkki Seppo, V-S

Mattila Marita, E-P

Miettinen Helena, HKI-UUS

Rintanen Sami, PIRK

Sillanpää Pekka, HKI-UUS

KANSLIA: avoinna tiistaina ja keskiviikkona 9.00–15.00, muutoin sopimuksen mukaan. Toiminnanjohtajan Marko Maaluodon tavoittaa kanslian numerosta 050 377 8845 ja sähköpostitse kanslia@jp27.fi

Kansliet: öppet på tisdag och torsdag 9–15, andra tider enligt överenskommelse. Verksamhetsledare Marko Maaluoto är anträffbar på kansliet på nummer 050 377 8845 och per epost kanslia@jp27.fi

Jääkärilippu liehui Finnentag-juhlissa Hohenlockstedtissä.
Kuva: Joachim Scheunemann

